This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

PA
4487
.T35
.B6
1815

R DREVET
NOBLE

A 50.–

461/1996

Tiberius, rhetor.
N° 9325

TIBERIUS RHETOR

DE FIGURIS,

ALTERA PARTE

AUCTIOR;

UNA CUM

RUFI

ARTE RHETORICA.

EDIDIT

JO. FR. BOISSONADE.

Londini:
IN ÆDIBUS VALPIANIS,
TOOKE'S COURT, CHANCERY LANE.
VENIT APUD LUNN; LAW; LONGMAN ET SOC.; LACKINGTON ET SOC.; RIVINGTON; DULAU.
1815.

PA
4487
4435
B6
1815

DAV. JAC. VAN LENNEP

APUD AMSTELODAMENSES

PROFESSORI CELEBERRIMO

SERMONES UTRIUSQUE LINGUÆ

DOCTISSIMO

HUNC LIBRUM

D. D.

EDITOR.

EDITOR LECTURO.

Casu ad Tiberium fui delatus, nihilque unquam minus cogitavi, quam me hujus fore scriptoris editorem. In Codice Vaticano 483, quem aliud quærens evolvebam, inveni Tiberii Σχήματα; et, cum voluissem conferendo experiri num essent editis emendatiora, non sine quadam voluptate (nam non carent nostra studia voluptate) animadverti Tiberium manu scriptum duplo majorem esse quam editum Tiberium, et alteram partem, qua Figuras Elocutionis exponit, Galeo defuisse, primo hujus libri editori, nec non Fischero qui Galeanam Editionem iteravit, indiligenter nimium et incuriose: etenim immania priorum typographorum peccata sæpius repetere non dubitavit. Sed Tiberium integrum habere nihil erat, nisi et alii haberent. Ergo me ad editionem adcinxi; at levi manu rem peregi: nam non est Tiberius is auctor, a cujus editore multum exspectent lectores. Galeanas observationes servavi, et identidem Claudii Capperonnerii adposui notulas, a me descriptas ex margine exempli Oxoniensis, quod, post fata viri ῥητορικωτάτου, in Bibliothecam Regiam Parisinam migravit. Hoc eodem exemplo usus est Schneiderus, atque

inde sumsit quas dedit ad Demetrium Phalereum Capperonnerii emendatiunculas. Præterea locorum a Tiberio excitatorum fontes quam potui diligentissime indicavi, varietatesque Codicum Vaticani et Parisini 2918 enotavi: e priore, cum maxima sedulitate; e posteriore, qui altera parte caret, non nimis anxie: nam fere cum Galeana conspirare videbatur.

Parem in Rufo edendo rationem tenui. Rufum dederat olim Tiberio comitem Galeus, sed anonymum. Scriptoris nomen commode obtulit idem ille Regius liber. Inventi nominis fortuna Rufo profuit. Quem anonymum adhuc latere sivissem in Galei et Fischeri libellis, jam volui, recuperato nomine, publicæ notitiæ luce donare, et ipsi novus quasi pater existere. Meum enim movebat animum fatum illud triste quod ipsi nomen inviderat, et alteram, post mortem, mortem attulerat. Nec tamen paterni affectus justum esse me judicem impediunt, et quam sit tenuis meus ille Rufus optime intelligo.

Hic finem præfandi faciam; nam de Tiberio quæ scire forte cupis Testimonia a me collecta te docebunt. De Rufo autem, præter nomen, nihil novi.

Parisiis, M. Julio. MDCCCXIV.

TESTIMONIA

DE TIBERIO RHETORE.

I.

FABRICIUS et HARLESIUS,

In Biblioth. Græca. Lib. iv. c. 33. s. 18. T. vi. p. 118.

Tiberius, Rhetor, *de Schematibus Demosthenis,* περὶ τῶν παρὰ Δημοσθένει σχημάτων. Videtur hic esse Tiberius, quem Philosophum ac Sophistam Suidas vocat, testaturque scripsisse, περὶ ἰδεῶν λόγου, *de formis* sive generibus *orationis* libros tres; περὶ παρασκευῆς, *de adparatu* ad dicendum; περὶ μεταποιήσεως, *de variatione* sive commutata ratione dicendi; περὶ ἱστορίας, *de historia;* περὶ λόγου τάξεως καὶ συνθέσεως, *de dispositione et compositione orationis;* περὶ διαιρέσεως λόγου, *de divisione orationis:* περὶ μεταβολῆς λόγου πολιτικοῦ, *de civilis orationis variatione;* περὶ λόγων ἐπιδεικτικῶν, *de demonstrativis orationibus;* περὶ προλαλιῶν καὶ προοιμίων, *de præfationibus et procemiis;* περὶ ἐπιχειρημάτων, *de argumentis;* περὶ Δημοσθένους καὶ Ξενοφῶντος, *de Demosthene et Xenophonte;* περὶ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου, *de Herodoto et Thucydide.* Laudat hunc Tiberium etiam de Schematibus disserens commentator Hermogenis tribus in locis, [1] et Matthæus Camariota, p. 12. Compendii Rhetoricae, [2] ubi definitionem σχήματος e Tiberio adducit, e quo ipso patet pro τὸ μὲν κατὰ φύσιν apud Camariotam esse legendum μὴ κατὰ

---

[1] Cf. Testimonia III. IV. V.
[2] Cf. Testimonia VI.

φύσιν. Ex Aristide quædam, nomine ejus dissimulato, hausisse Tiberium observat Normannus notis ad lib. de Civili Dictione, p. 466.[1] Diversus igitur atque junior fuerit Tiberius iste a Tiberio Rhetore, Theodoreo sive Theodori, Gadareni, discipulo, cujus mentio apud Senecam Suasoria 3. Fuit et Tiberius Victor Minervius qui CPoli primum, dein Romæ, denique Burdigalæ rhetoricam docuit, teste Ausonio, in Professoribus Burdigalensibus p. 145. edit. Jacobi Tollii. Tiberii Rhetoris libellum de Figuris Demosthenis edere voluit Allatius; sed nunquam lucem vidit ejus editio, Labbeo licet memorata, sed, ut ipse testatur, non visa. Primus itaque doctissimus Galeus e MS. Codice protulit, et versione donavit castigationesque addidit. Codd. opusc. de Schemat. Demosth. sunt Venetiis in Biblioth. Marciana Cod. LXXXI. Catal. p. 56.[2] Parisiis in Cod. MMDCCCCXVIII. Bibl. Publicæ.[3] Oxon. in Cod. MMCCCCLXXXIII. Bibl. Bodleianæ, in quo etiam est opusculum Anonymi[4] de Rhetorica. Utrumque opusculum Londini inter Codd. Thomæ Gale, in Cat. Codd. Britann. et Hibern. vol. ii. nr. MMMMMDCCCCLXX. p. 189.

II.

TH. GALE,

In Præfatione suæ Editionis. Oxon. 1676. 8vo. Recusæ Lips. 1773. 8vo. Cura J. F. Fischeri.

Demetrio comitem dedi Tiberium. Scriptor est antiquus, elegans, brevis, nondum editus; haec me induxerunt ut luce et versione donarem. Quis porro fuerit, quantum datum est, mecum cognosce ex Collectaneis Suidae: Τιβέριος Φιλόσοφος καὶ Σοφιστής. περὶ ἰδεῶν λόγου βιβλία γ'. περὶ παρασκευῆς κ. τ. λ.[5] Tiberii hujus meminit aliquoties Scholiastes in Her-

[1] Cf. Not. ad Tiber. s. 22.

[2] Hic codex segmenta decem priora tantummodo continet. Cf. Ja. Morellii Bibl. MS. p. 73.

[3] Hoc codice usus sum.

[4] Rufi nempe, quem post Tiberium edidi.

[5] Reliqua pete e Fabricio supra adlato.

mogenem; quæ tamen adducit, sunt ex alio opere.[1] Meminit quoque, post Gesnerum, Philippus Labbeus in Supplemento X°. Novæ Bibliothecæ, ubi ait Leonem Allatium, Romæ,[2] anno 1643, edidisse *Tiberium Sophistam et alios de Figuris Grammaticis Gr. et Lat.* Fatetur Labbeus ea opuscula se tum non vidisse cum ista scriberet: necdum mihi cognita sunt. Quare *de Figuris Grammaticis* an egerit Tiberius vehementer dubito.[3] Forte titulus fuerit *de Schematibus*. De hoc opusculo an loquatur Suidas incertum; nec est tamen alienum a verisimilitudine egisse Tiberium περὶ σχημάτων παρὰ Δημοσθένει, cum scriberet περὶ Δημοσθένους.

III.
SCHOLIASTES HERMOGENIS.[4]

P. 385. T. 2. ***Rhetorum Graecorum Aldinorum.***

Διαφέρει δὲ ἀφήγησις διηγήσεως, ὅτι ἡ μὲν διήγησις ἔκθεσίς

---

[1] Non ex alio opere, sed ex ea parte qua Galeus carebat, et ex locis quibus adhuc dum caremus. Cf. *Testimonia* III. IV. V.

[2] Ad calcem operis Allatiani *de Mensura Temporum* typographus dedit catalogum librorum Allatii cum editorum, tum ineditorum. Inter editos num. xxv. comparet hic titulus: *Tiberius Sophista, Herodianus, Lesbonactes, Romanus, Michael Apostolius, et alii, de Figuris Rhetoricis: Gr. et Lat. nunc primum editi. Ibid.* (n. Romæ) CIƆIƆCXLIII. Inde Labbeus sua forte sumsit. Hanc vero editionem nunquam exstitisse testantur Fabricius Bibl. Gr., præter locum modo adlatum, T. ii. p. 872, T. ii. p. 439., et Valckenarus Praef. ad Ammon. p. 9. Harlesius autem ad posteriorem Fabricii locum affirmat hos auctores omnino fuisse ab Allatio editos, et Niceronem testem vocat; sed Nicero librum non viderat, et Labbeum exscribebat qui nec ipse viderat. Ex indice scriptorum quos Allatius in novam Συμμίκτων editionem recipere debebat, et quem in priore Fabricianæ Bibliothecæ editione, T. 14. legere est, patet Allatium supradictos rhetores quinto horum Miscellaneorum libro destinasse, et alii, ut inediti, notantur asterisco, alii non notantur, ut jam editi, inter quos est Tiberius. Sed in asterisco adpingendo labi facile potuit typographus. Quidquid sit, Allatianam editionem nemo unquam vidit.

[3] Nullus jam esse debet dubitationi locus.

[4] In codice Parisino 2918, qui hunc Scholiastem anonymum et

ἐστι πράγματος μετὰ τὰς προοιμιακὰς ἐννοίας ταττομένη, ἡ δὲ ἀφήγησις, κατὰ μὲν τὸν Τιβέριον σχήματός ἐστιν ὄνομα,[1] δι' ἧς οὐ τὰς διηγήσεις μόνας προσάγομεν, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ὅσα κεφάλαια.

IV.

IDEM, p. 399.

Ταύτην δὲ τὴν μέθοδον ὁ Τιβέριος ἐν τοῖς Σχήμασι τῆς λέξεως τίθησι, λέγων ὅτι " 'Επιμονή ἐστιν ὅταν πλείω ῥήματα[2] ἀλλήλοις " ἐπιβάλλῃ, ὡς ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος ὁ Δημοσθένης· ' ἄγεις, ἐλαύ-" ' νεις, διώκεις, συκοφαντεῖς·' καὶ παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ· ' ὅρκον αἰτεῖ, " ' νόμον αἰτεῖ, δημοκρατίαν αἰτεῖ.' "

V.

IDEM, p. 401.

Ὁ Τιβέριός φησιν[3] ὅτι " ἐνάργεια γίνεται, κατὰ μὲν ἔννοιαν, ὅταν " μὴ μόνον λέγῃς τόπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ τόπῳ " σημεῖα· οἷον ἐν τῷ τῆς 'Αλοννήσου· ' καί τοι[4] Χεῤῥονήσου οἱ ὅροι " ' εἰσὶν, οὐκ ἀγορὰ, ἀλλ' ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ 'Ορίου· καὶ ποῦ ὁ " ' βωμός; ὅς ἐστι μεταξὺ Πτελεοῦ καὶ Λευκῆς 'Ακτῆς·' εἶτα πάλιν " ἄλλο σημαντικόν. ' οὗ ἡ διωρυχὴ Χεῤῥονήσου ἔμελλεν ἔσεσθαι·' " Καὶ ὅταν ὡς ἐν εἰκόνι προάγῃς τὸν λόγον, ὡς ἐν τῷ κατὰ Μειδίου " φησίν· ' ἰσχυρός τις ἦν,[5] μέλας.' Κατὰ δὲ τὸ σχῆμα ἐνάργεια

---

alia rhetorica continet, Graecus homo, qui indicem titulorum volumini praefixit, Planudi illa scholia tribuit, saltem alios tribuere testatur adscripta hac nota: ἔστι δὴ Πλανούδου φασὶν ἡ ἐξήγησις. Auctor hujus notulæ est, ut videtur, librario qui codicem scripsit multo recentior, ipsique non statim crediderim.

[1] Addidi τὸν e Cod. 2918. p. 67.—Ald. σχ. ὄνομά ἐστι. praetuli Codicis ordinem.——Hic locus non comparet in eo quem nunc habemus Tiberii libro.

[2] Cod. πλείω τις ῥήμ. Cf. Tiberium s. 31. et ibi notata.

[3] Hic locus de ἐναργείᾳ deest textui Tiberiano quem nunc habemus.

[4] De Halon. p. 86, 14. Reisk.

[5] Midian. p. 537, 16. Reisk. s. 21. p. 38. Spalding.

"γίνεται, ὅταν καθ' ὑπόθεσιν λέγωμεν, ὡς ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην·
" 'φέρε [1] ἂν δὲ δὴ πέμψας εἰς ἡμᾶς ὁ Λεύκων ἐρωτᾷ,' καὶ τὰ ἑξῆς.
" Καὶ αἱ πλάσεις ἐναργείας εἰσὶν, ὡς ἐν τῷ κατὰ Αἰσχίνου· 'καὶ
" 'γὰρ [2] ὡς ἀληθῶς ἔσται τις λόγος περὶ ὑμῶν, εἰ τοῦτον ἀφήσετε.
" 'Ἀθήνηθεν ἐπρέσβευσάν τινες ὡς Φίλιππον τουτονὶ, Φιλοκράτης,
" 'Αἰσχίνης, Φρύνων, Δημοσθένης.' Κατὰ δὲ λέξιν ποιεῖ ἐνάργειαν
" τὰ πληκτικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ [3] σημαντικὰ, οἷον· 'ὁρᾶτε [4]
" 'ὡς σαφῶς διορίζεται καὶ δηλοῖ' καὶ πάλιν· 'ἀκούετε, ὦ Ἀθηναῖοι,
" 'τοῦ νόμου [5] τοῦ λέγοντος σαφῶς.' Κατὰ δὲ ἄλλους, καὶ τὰ
" δεικτικὰ σχήματα ἐναργῆ, οἷον· 'προπύλαια [6] ταῦτα.'"

VI.

MATTHÆUS CAMARIOTA,

(Qui fertur) in Συνοπτικῇ Παραδόσει τῆς Ῥητορικῆς. P. 12. Edit. Jo. Schefferi, ante ejusdem Lectionum Academicarum librum: Hamb. 1675. 12mo.

Ἀρξώμεθα λέγειν κατὰ Φοιβάμονα [7] τὸν ὅρον τοῦ σχήματος, ἔπειτα κατὰ Τιβέριον.—Τιβέριος [8] οὑτωσί· "σχῆμά ἐστι τὸ

---

[1] Leptin. p. 468, 20. R. s. 30. Wolf.
[2] π. παραπρ. p. 412, 16. R.
[3] Cod. non habet τά.
[4] De Corona p. 239, 10. R.
[5] Non inveni locum oratoris prorsus similem. Forte memoriter scribens, Tiberius respexit Ctesiphonteam, p. 267, 27. R. ἀκούστις, Αἰσχίνη, τοῦ νόμου λέγοντος σαφῶς: vel Aristocraticam p. 640, 6. R. ἠκούσατε μὲν τοῦ νόμου ἄντικρυς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγοντος.
[6] π. συντάξ. p. 174, 23. R. vel Androtion. p. 617, 18.
[7] Lege Φοιβάμμωνα.
[8] "Quis hic fuerit Tiberius, aut quando vixerit, incertum. "Meminit Tiberii alicujus Philosophi et Sophistae Suidas, mul-"taque ejus de Arte Rhetorica scripta commemorat: qualia "sunt de Formis, de Apparatu, de Dispositione et Compositione "Orationis, et alia. Sed nec ætatem ejus ostendit, et de hac "parte nihil memorat, ut dubitem an idem sit cum nostro. At "Tiberii de Figuris seu Schematibus liber MS. Venetiis apud

" μὴ [1] κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρον, μήδ' ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπον
" καὶ ἐξαλλάττον τὴν διάνοιαν κόσμου τινὸς τῇ πλάσει ἢ χρείας
" ἕνεκα. Λέξεως δὲ σχῆμά ἐστιν ἐξάλλαξις τοῦ ἐν ἔθει κατά τινα
" πλάσιν, κόσμον [2] ἢ χρείαν τινὰ παρέχουσα τοῖς λόγοις."

" Diegum Hurtadum laudat Simlerus in Epitome Gesneri, quem
" magis esse censeo nostrum." SCHEFFER.

[1] Scripsi τὸ μὴ pro τὸ μέν. Cf. Fabricium supra p. vii. et Tiberium ipsum, s. 1.

[2] Scripsi κόσμον pro edito κόσμου. Cf. Tiber. l. c.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ῬΗΤΟΡΟΣ

περὶ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ῬΗΤΟΡΟΣ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΕΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.[1]

α΄.

Μέλλοντι τὴν τῶν σχημάτων θεωρίαν τῶν[2] παρὰ Δημοσθένει κατανοεῖν, ἀνάγκη εἶναί[3] μοι δοκεῖ πρῶτον εἰπεῖν τί τὸ σχῆμά ἐστι.[4] Ἔστι τοίνυν σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρον, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπον καὶ ἐξαλλάσσον[5] τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς

[1] Cod. Vat. Τιβ. περὶ σχημ. ῥητορικῶν. Titulum editum firmat ipse Tiberius s. 23. Venetus, cujus prima verba adtulit Morellius, vir doctissimus, in Biblioth. MS. p. 73.

[2] V. τήν. ut Allatianus, qui idem forte est ac Vaticanus. Cf. Bibl. Gr. Fabric. T. xiv. p. 9.

[3] Gal. παρὰ Δ. κατανάγκη εἶναι. Galeus κατανοεῖν esse reponendum viderat, et mox κατενοήσαμεν eodem sensu legitur, nec non infra s. 23. Codd. κατανοεῖν. Vat. ἀναγκαῖον. Cum Vaticano consentit

[4] Vat. τί ἐστι τὸ σχῆμα.

[5] Gal. et Par. ἐκφέρειν—ἐκτρέπειν—ἐξαλλάσσειν—quod et bonum est. Secutus sum Vatic. et Camariotam, quem vide inter Testimonia vi. Verba μηδὲ ἐπ' εὐθ. desunt in Vat.—" Varias Schematis definitiones collegit Phœbammon, scriptor Christianus,

τῇ πλάσει[1] ἢ χρείας ἕνεκα. Ὅρος[2] γὰρ χαριέστερος, πλειόνων ὄντων καὶ ἄλλων, οὗτός μοι φαίνεται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ λέξεως σχῆμα, ἔστιν[3] ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει, κατά τινα πλάσιν, κόσμον ἢ χρείαν τινὰ τοῖς λόγοις παρέχουσα.[4] Ὁ μὲν οὖν σαφέστερος ὅρος τοῦ τῆς λέξεως σχήματος[5] οὗτός ἐστι· δοκεῖ δέ πως συνῆφθαι κατὰ τὸ πρῶτον μόριον τῷ τοῦ σολοικισμοῦ ὅρῳ, εἶτα κατὰ τὸ τελευταῖον μέρος διεστηκέναι.[6] Καὶ γὰρ ὁ σολοικισμὸς ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει ἐστὶν,[7] ἀλλ' οὔτε χρείας ἕνεκα, οὔτε κόσμου τινὸς χάριν γίνεται.

quem περὶ σχημάτων edidit Aldus in Corpore xii. Rhetorum. Schema quoque definivit Auctor libelli de vita Homeri, quem ego Dionysio Halicarnasseo fidenter attribuo, ab eo scilicet loco, ubi scribit Ὅμηρον μέν: nam priora sunt Plutarchi." GALE. Vide Phœbamm. Normanni I. i. p. 98. Ciceron. Orat. s. 83. "*Tropus*," Quintilianus ait viii. 6. "est verbi vel sermonis a propria significatione in aliam cum virtute mutatio." Cf. ibi notam Capperonnerii, et Quintil. IX. i. 1-3.

[1] Vat. non habet τῇ πλάσει.

[2] Ὅρος scripsi e conjectura. Gal. et Par. ὁ. Vat. ὡς. Nec aliter sentiebat Galeus vertens, "videtur enim *hæc definitio* inter omnes alias præstantissima." Capperonnerio ὅρος deesse videbatur.

[3] Vat. οὗτος καὶ ἐν λέξεσι φαίνεται, ὅτι σχῆμά ἐστιν.

[4] Vat. κόσμον τινὰ ἢ χρ. παρέχ. τ. λόγοις.—Matth. Camar. l. c. ἐξάλλαξις τ. ἐν ἔθ. κ. τ. πλ. κόσμου. Herodianus, quem de Figuris edere voluit Allatius, in quinto Συμμίκτων libro sic incipit: σχῆμά ἐστιν ἐξάλλαξις φράσεως ἀπὸ τοῦ καταλλήλου ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Cf. Fabric. Bibl. Gr. T. xiv. p. 9.

[5] Vat. ὁ μ. οὖν σαφ. τοῦ τ. λ. σχ. λόγος οὗτός ἐστι.

[6] Alexander Rhetor I. c. i. s. 2. Figuram quoque cum Solœcismo confert; quem vide. Adde et Phœbammonem. I. i. p. 98.

[7] Vat. ἐξαλλ. ἐστι τοῦ ἐν ἔθει.

Πλείονος δὲ οὔσης θεωρίας τῆς[1] ἐν τοῖς σχήμασι, ταῦτα προῃρήμεθα[2] νῦν ἐξετάσαι, ὅσα παρὰ Δημοσθένει κατενοήσαμεν.

β′.

Πρῶτον οὖν[3] τὰ τῆς διανοίας σχήματα δεικτέον, ἐπεὶ δεῖ τὸν νοῦν πάντως τοῦ λόγου προηγεῖσθαι.[4] Ἔστι δὲ ταῦτα· εἰρωνεία, ἐπιτίμησις, παράλειψις,[5]

[1] Vat. non habet τῆς.
[2] Vat. αὐτὰ προῃρήμεθα. Gal. ταῦτα προαιρούμεθα. Sumsi verbum e Vat.
[3] Gal. et P. γοῦν.
[4] Gal. ἐπεὶ τὸν ν. παντὸς λόγου δεῖ προηγ. et sic P. Malui Vatic. sequi.—Aquila Rom. p. 143. "percurramus igitur sententiarum figuras. Naturæ est enim prius sentire quam eloqui."
[5] Vat. τὸ κατὰ παράληψιν.—De η pro ει in vocibus huic similibus cf. quæ notavi ad Marin. p. 105. Perpetua est harum syllabarum, propter soni similitudinem, permutatio. Diotimi Epigramma quartum in primo versu laborat. εἰ δ' Ἄρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλκεὺς Μανύει. Non faciunt satis Brunckii et Jacobsii conatus. Propono ἢ δ' Ἄρτεμιν—Anonymus qui editur in *Notitiis Manuscriptorum*, t. 6. p. 500. eodem modo vitiatus est: ἣν ἠξιῶθει βασιλεύειν εἰσάπαν. Lege, ἣν ἠξιώθη βασ—Alia obiter in hujus auctoris carmine emendabo: at meam mihi in ignobilissimo poetastro corrigendo sedulitatem nemo exprobret; nam dignus est emendatione, qui fuit habitus editione dignus. Vers. 5. ὄχος ταμεῖον ὢν χρυσήλατον ξένον. Editor doctissimus proponit ὅλος ταμιεῖον, ego ὅλος ταμεῖον. Quam sæpe permutentur λ et χ docuit Bastius ad Gregorium. Sed ταμεῖον non mutandum; ταμιεῖον versum facit æquo longiorem. Metrum enim est iambicum politicum dodecasyllabum, cum accentu in penultima, non servato ubique iambo finali. Ab hac norma recedere videtur versus undecimus, desinens in ἑώσφορος: sed accentum male imposuit

διαπόρησις, ἀποστροφὴ, προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, ἠθοποιΐα, προσώπου ὑποβολὴ,[1] πυσματικὸν, ἔμφασις, ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου,[2] παρὰ προσδο-

vel librarius, vel typotheta. Legendum ἑωσφόρος.—v. 27. αὐτῷ θεᾶσθαι χάριν ἀστραπηφόρον. Lego, αὐτοῦ. Voce ἀστραπηφόρος caret H. Stephani Thesaurus qui nec habet epithetum ejusdem commatis, ἀστραπηβόλος, inveniendum apud Eumathium vi. p. 197. nec verbum ἀστραπηβολέω. Eumathio iii. p. 70. pro ἐκ νεφῶν ἀστραβολεῖ, restituo ἀστραπηβολεῖ.—v. 40. ὅσει. Lego ὅσοι.—v. 45. καθέξαι. Lege καθέξειν.—v. 46. ἡ κρατερᾷ μάχῃ τε ἄρειος φάτην. Lego ἡ κρατερὰ μ. τ. ἄ. φάνη. Mirus est hic particulæ τε usus. Unde v. 41. pro ἀφωνίᾳγε συσχεθέντες τῇ λύπῃ, legerim ἀφωνίᾳ τε συσχ. τ. λ. id est, ἀφωνίᾳ καὶ λύπῃ, ut nunc τε ἄρειος pro καὶ ἄρειος. Auctori notæ melioris, Philoxeno Athenæi i. 8. nocet hæc particula γε. Σκορπίος αὖ παύσειέ γε, σοῦ τὸν πρωκτὸν ὑπελθών. Non dicitur quid vel quem scorpius sedaverit. Lego: Σκ. αὖ παύσειέ σε, σοῦ τ. π. ὑ. vel Σκ. αὖ παύσει γέ σε, σοῦ τ. πρ. ὑ. Elmsleius, vir egregius, ad Acharn. Auct. p. 116. huic loco alia ratione mederi conatus est.—v. 47. 48. ... γοῦν δάκρυσι, θλίψεσί τ' ἄλλοις πόνοις ... ἀξίοις χρήμασι δεσποίνῃ μόνῃ. Deest una tantum syllaba in utriusque versus capite; forte, τοῖς γοῦν .... Καὶ ἀξίοις χρήμασι, δεσπ.—v. 56. τί οὖ τὰ ἄνω εὖ φρονῶν. Post οὖ, editor scripsit, *sic*, vitium notans. Corrigo, τί οὐ. In Anonymo alio ibidem p. 505. editor adposuit voculam *sic*, ubi tamen nihil vitii esse videtur. En locum: ἀλλ' εἰ μὲν εἰρωνεία τὰ πρὸς ἐμέ σου γράμματα, ὡς ἐμαυτὸν αὐτὸς πέπεικα, ἔχεις τοῦτο ξενήϊον, φησὶ τὸ ἔπος, ἀντὶ ποδός. Nihil deest; nihil est corruptum. Adludit auctor ad hunc versum Odyss. xxii. 290 τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον. Cf. Junii Adag. v. 84. Et debuit auctor scribere ξεινήϊον, non ξενήϊον.

[1] Gal. et P. προσ. ὑποβ. ἠθοπ. Reposui verba ex Vat. ordine, qui verior est.

[2] Gal. πυσμ. ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου φάσις. et sic P. Vat. ἐμφάσεως, ἀπὸ τ. ἀντικ. ordine meliore: sed scribere debui ἔμφασις.

κίαν, αὐτοσχέδιον, ἀντίθετον, διαλεκτικὸν, τόπου ἐμβολὴ ἐξ ὀνόματος,[1] καθόλου, ὅρκος.[2]

γ'.

Περὶ Εἰρωνείας.[3]

Καὶ ΕΙΡΩΝΕΙΑ μέν ἐστι τὸ διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον σημαῖνον,[4] οἷον· 'ἐκεῖνοι τοίνυν οἷς[5] οὐκ ἐχαρίζοντο 'οἱ λέγοντες, οὐδ' ἐφίλουν αὐτοὺς ὥσπερ ὑμᾶς, οὗτοι νῦν 'πέντε μὲν καὶ τεσσαράκοντα ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἦρξαν 'ἑκόντων.' Καὶ πάλιν· 'νυνὶ δὲ[6] πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρη-

[1] Vat. non ἐξ ὀνόματος.

[2] Deinde sequitur in Vatic. index figurarum elocutionis, hic prorsus incommode positus, quem librarius infra loco aptiore iterum exhibuit, ubi de figuris elocutionis Tiberius agit.

[3] Hos titulos quos non habet Vat. sumsi e Galeana et Par.

[4] Gal. et P. Εἰρ. ἐστὶ τὸ δι' ἐν. τὸ ἐν. σημαίνειν. Vatican. prætuli.—"Plenior est definitio quam exhibet Trypho Grammaticus in libro περὶ τρόπων. ait ille: εἰρωνεία ἐστὶ λόγος διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον μετά τινος ἠθικῆς ὑποκρίσεως δηλῶν." GALE. Hunc Tryphonis librum, quem ineditum Galeus habebat, nuper publici juris fecit vir eruditissimus Blomfieldus in Musei Critici parte prima. Quæ de ironia adtulit Galeus, inveniuntur p. 58. Vide Alexandrum Rhetorem, i. c. 18. et Aquilam Roman. de Fig. s. 7. cum Jul. Rufiniano de Fig. Sent. s. 1. et Quintil. ix. 2. 44.

[5] Locus ex Olynth. iii. p. 35. 3. Reisk.—Gal. οὐδὲ ἐφ. Et post οὗτοι νῦν silet. Exemplum plenius dedit codex Vat. οὐδ' ἐφ. ὥσπερ.

[6] Olynth. iii. p. 35. 28. R.—Gal. et P. ἡμῖν. Et hoc exemplum ironiæ habet Hermogenes de Formis i. c. 10. p. 316. Hermogenes habet τούτων, ut Noster, pro τῶν νῦν editionum Demosthenis; nec aliter ii. 8. p.

'στῶν τούτων τὰ πράγματα ἔχει;' Ἔτι δὲ καινῶς[1] ἐν τῷ κατὰ Μειδίου ἐφ' ἑαυτοῦ εἰρωνείᾳ κέχρηται· 'ἐγὼ δὲ[2] 'ὃς (εἴτε τις βούλεται νομίσαι μανίαν· μανία γὰρ ἴσως 'ἐστὶν ὑπὲρ δύναμίν τι ποιεῖν· εἴτε φιλοτιμίαν) χορηγὸς 'ὑπέστην.'

δ'.

Περὶ Ἐπιτιμήσεως.

ΕΠΙΤΙΜΗΣΙΣ δέ[3] ἐστιν ὅταν διὰ τῆς πρὸς τοὺς ἀκούοντας ἐπιπλήξεως τινῶν βούληται συμβουλὴν περαίνειν, ὡς ἐν τῷ περὶ τῆς[4] παραπρεσβείας· 'ὑμεῖς[5] δ' ἐκ'λελῦσθαί μοι δοκεῖτε καὶ παθεῖν ἀναμένειν τὰ δεινά, πόρ'ρωθεν δ' ὁρῶντες οὐ φυλάττεσθαι.' Καὶ πάλιν οὕτως· 'ὡς ἔοικε,[6] πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς 'ἀληθείας.'

445. hæc verba rursus adlegans.

[1] Vat. κἀκεῖνος.

[2] Adv. Mid. c. 20. p. 37. Spald.; p. 536. 26. Reisk. Pro ὃς Galeus et codd. ὡς, male. Galeus et P. sic locum exhibent: ἐγὼ δὲ, ὡς εἴ τις θεῶν βούλεται νομίσαι μανίαν, μανία γὰρ ἴσως ἐστὶ τὸ ὑπὲρ δύναμίν τι ποιεῖν.—Vide Hermog. de Form. ii. 6. p. 422. qui et hoc exemplo utitur, sed decurtato; integriore autem, ibid. ii. 8. p. 445.

[3] Gal. et P. non δέ: mox βούλοιτο.

[4] περὶ τῆς non habebant Galeus et P.

[5] Reiskianæ p. 411. 4.—Cod. δὲ ἐκλελ.—Gal. et. P. ἀναμεῖναι—ἐπεὶ ante πόρρωθεν—φυλάττεσθε. Hoc exemplo utitur Hermog. de Form. i. 7. p. 294.

[6] Coron. p. 281, 1. R.—Gal. et P. non ὡς.

έ.

Περὶ Παραλείψεως.

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ[1] δέ ἐστιν ὅταν, τῷ δοκεῖν τινὰ παραλιπεῖν, λέγῃ ἃ βούλεται, ὡς ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· ‘ἐγὼ ‘δὲ,[2] ὅτι μὲν τινῶν κατηγοροῦντας πάντων ἀφαιρεῖσθαι ‘τὴν δωρεὰν τῶν ἀδίκων ἐστὶν, ἐάσω· καὶ γὰρ εἴρηται, ‘τρόπον τινὰ, καὶ ὑφ’ ὑμῶν ἴσως γινώσκεται.’ Καὶ πάλιν πρὸς τὸν Αἰσχίνην· ‘ἤδη γάρ[3] σε ἐρωτῶ, πάν-‘τα τὰ ἄλλα ἀφεὶς, Ἀμφίπολιν, Πύδναν, Ποτίδαιαν, ‘Ἀλόνησον· οὐδενὸς γὰρ τούτων μέμνημαι· Σέρριον δὲ ‘καὶ Δορίσκον, καὶ τὴν Πεπαρήθου πόρθησιν, καὶ ὅσα ‘ἄλλα τοιαῦτα ἡ πόλις ἠδικεῖτο, οὐδ᾿ εἰ γέγονεν οἶδα.’ Τῷ[4] τε γὰρ οὕτως εἰπεῖν ἃ βούλεται δεδήλωκε, καὶ τῇ παραλείψει τὸ φορτικὸν ἀφῄρηται.

[1] V. παράληψις.—Gal. et P. τοῦ δοκεῖν τινὰ παρ. ἃ βούλ. λέγειν. inde sumsi τινὰ quo V. carebat.—Capperonnerius corrigebat τῷ— λέγει: hoc male.—Cf. Aquila Roman. § 8.

[2] § 2. Edit. Wolfii, cujus vid. not.—Cod. κατηγοροῦντα πάντας.—His Oratoris verbis utitur Hermog. Method. c. 7. p. 526.

[3] Coron. p. 248. 2. Reisk. —Gal. ἐρωτήσω, et sic P.— V. οὐδενὸς τούτων—Δορκίσκον. —Gal. ἀδίκηται. Fischerus edidit melius ἠδίκηται, et sic habet P. Secutus sum V. Hoc exemplum habet Alexand. Rhet. de παραλείψει agens i. c. 19.

[4] Vat. τό.

‘ παράδοξον εἰπεῖν, καί μοι, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεὶς ‘ τὴν ὑπερβολὴν θαυμάσῃ.’ Εἰ γὰρ καὶ δυσχερὲς ἦν[1] τὸ λεγόμενον, καὶ προσέκρουε, καὶ παραιτούμενος ἠκούσθη διὰ τὴν ὑπόσχεσιν.

θ'.

Περὶ ᾿Επιδιορθώσεως.

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ δέ[2] ἐστιν ὅταν, τὸ εἰρημένον, ὡς ἐνδεέστερον, διορθούμενος, ἄλλο ἐπενέγκῃ. ‘ Ταύτης[3] τοί- ‘ νυν τῆς οὕτως αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου συστάσεως καὶ ‘ κακίας, μᾶλλον δὲ προδοσίας.’ Καὶ πάλιν πρὸς τὸν Αἰσχίνην· ‘ ὀψὲ[4] γάρ ποτε· ὀψὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν ‘ καὶ πρώην ἅμα ᾿Αθηναῖος καὶ ῥήτωρ.’

ι'.

Περὶ ᾿Αποσιωπήσεως.

ΑΠΟΣΙΩΠΗΣΙΣ δέ[5] ἐστιν ὅταν, μέλλων λέγειν πρᾶγμα, αὐτὸ μὲν ἀποσιωπήσῃ, τὴν δὲ ὑπόνοιαν αὐτοῦ

τοίνυν θαυμάσητε ἂν παράδοξον εἴπω τι τοῖς πολλοῖς· νομοθέτας καθίστατε.

[1] Gal. ἐστι.—Gal. προέκρουε παραιτ.

[2] Gal. non δέ. Vat. ὡς ἐνδ. τό εἰρημ.—ἐπενέγκῃς. Gal. ἐπενέγκῃ. Cf. ad s. 6 not.

[3] Coron. p. 324, 28. R.—Vat. τῆς τοίνυν οὕτως. Gal. στάσεως—μᾶλ. δὲ ἡ προδ.

[4] Coron. p. 270, 20. R. Gal. desinit in πρώην. Vat. πρωῒ ἦν.—Hoc exemplum ἐπιδιορθώσεως adfert Hermogen. de Form. ii. 7. p. 441. Habet et Alexand. ii. 28, sed ἐπιτιμήσεως paradigma.

[5] Gal. non δέ.—Vat. ὑπόν.

οἶον· ‘ ἀλλ' ἐγὼ [1] μὲν....οὐ βούλομαι δὲ οὐδὲν δυσχερὲς ‘ εἰπεῖν ἀρχόμενος τοῦ λόγου· οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μου ‘ κατηγορεῖ.’ Καὶ πάλιν πρὸς τὸν Χαρίδημον· ‘ ὦ μή- ‘ τηρ [2] μὲν οὐκ ἐρῶ τίς ἢ πόθεν· οὐδὲν γὰρ δεῖ πλείω ‘ τῶν ἀναγκαίων αὐτὸν ἐξετάζεσθαι.’ Οὐδὲν γὰρ ἂν [3] εἶπε τοσοῦτον οἷον τῇ ὑπονοίᾳ παρέδωκεν.

ια'.

Περὶ Ἠθοποιΐας.

ΗΘΟΠΟΙΙΑ δέ ἐστιν ὅταν, φεύγοντες τὸ προσκρουστικὸν τῶν ἐπιτιμήσεων,[4] ὡς ὑφ' ἑτέρων προσώπων γινομένας εἰσάγωμεν, ὁποῖόν ἐστι τὸ παρὰ τῷ [5] Δημοσθένει· ‘ φέρε ‘ γὰρ, πρὸς Διὸς, εἰ λόγον ὑμᾶς ἀπαιτήσειαν οἱ Ἕλληνες

[1] De Coron. non longe ab initio.—Post μὲν puncta inserui; nam hic fit aposiopesis. Gal. omittit οὐδὲν, Vat. δέ—Gal. desinit in λόγου.—Idem exemplum ejusdem figuræ apud Hermog. de Form. ii. 7. p. 440. et apud Aquilam Roman. s. 5. qui latine vertit. Cf. Quintil. ix. 2. 54. et adde Rutil. Lup. ii. s. 11.—Lysias Epitaph. p. 95. R. Ἀθηναῖοι μὲν ἐνίκων τῇ ναυμαχίᾳ, Λακεδαιμόνιοι δὲ, οὐδὲν ταῖς ψυχαῖς ἐνδεεῖς γενόμενοι. Supplementa hiatus proposuerunt docti interpretes, et Augerius, semper audacior, scripsit e conjectura Reiskii quem, de more, nominare neglexit, Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐδυστύχησαν. Equidem credo hic esse ἀποσιώπησιν, et scribendum Λακεδαιμόνιοι δὲ • • οὐδέν.

[2] Aristocrat. p. 691, 13. R.—Vat. non τίς ἢ—non δεῖ—Gal. αὐτῶν.—Adtulit locum Alexand. Rhet. i. capite 16. quod est de Reticentia.

[3] Vat. non ἄν.

[4] Gal. παρακρουστικόν. Vat. προσκρ., ἐπιτιμήσεις—εἰσάγομεν.—Cf. Aquil. Roman. s. 4; Quintil. ix. 2. 58.

[5] Gal. non τῷ.—Qui sequitur locus est ex oratione de Cherson. p. 98, 15. R.—Gal. ἂν ὑμᾶς.—Vat. καιρόν.

'ὧν νυνὶ παρήκατε καιρῶν διὰ ῥαθυμίαν.' Καὶ πάλιν·[1] 'εἶτ', ὦ πάντων τῶν ἀνθρώπων φαυλότατοι.' Πικρῶς γὰρ καθικνεῖται τῶν Ἀθηναίων διὰ τοῦ προσώπου τῶν Ἑλλήνων. Κἀκεῖνα δὲ ἠθοποιΐας τὰ ἠθικὰ σχήματα,[2] 'τόδε ἔδει εἰπεῖν καὶ τόδε ἔδει ποιῆσαι' ὅπερ πεποίηκεν Αἰσχίνης ἐπὶ τῷ Δημοσθένει εἰπών·[3] 'ὃν ἐχρῆν,[4] εἰ καὶ 'μανεὶς ὁ δῆμος ἢ τῶν καθεστηκότων ἐπιλελησμένος, 'ἐπὶ τοιαύτης ἀκαιρίας ἐβούλετο στεφανοῦν αὐτὸν, παρ-'ελθόντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰπεῖν· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, 'τὸν μὲν στέφανον δέχομαι, τὸν δὲ καιρὸν ἀποδοκιμάζω, 'ἐν ᾧ τὸ κήρυγμα γίνεται.' Τοῦτο γὰρ τὸ νόημα ἐνὸν[5]

[1] Καὶ πάλιν—ad φαυλότατοι non habet Vaticanus.—Exemplum exstat ibidem p. 98, 22. R.

[2] Gal. πικρῶς γ. κ. τ. Ἀ. διὰ ποίας αἰτίας, διὰ τὰ ὑποθετικὰ σχήματα. Meliora præbuit Vatic.

[3] Vat. non εἰπών.

[4] Æschines adversus Ctesiph. p. 605, 10. R.— G. ὅτι pro ὃν—καὶ τῶν καθεστ.—ἐπιπλήσμων: voluit scribere ἐπιλήσμων—Vat. ἔχω pro ἐν ᾧ.—Hujus loci ultima verba adduxit Alexand. Rhet. l. 15. in Ethopœiæ exemplum.

[5] Gal. ἐμόν. Vat. αἶνον. Galeus ἐνὸν vere conjecerat, quod et Capperonnerius scribere volebat. Sæpe notatum est quam frequenter αι et ε permutentur, et nuper a Letronnio, viro juvene a quo egregia speranda sunt, in Animadversionibus ad Dicuilum. Vide Porson. ad Odyss. Γ. 278. Hæc observatio Plutarcho proderit de Aud. poet. p. 90. Krebs. καθάπερ ἐν νόθῳ φωτὶ καὶ κεκραμένοις μύθοις ἀληθείας. Wyttenbachius, quam opportune obtulerunt codices lectionem, κεκραμένης recepit. Jam locus erit omnino restitutus, deleto καὶ, nato e prava iteratione initialis syllabæ vocis κεκραμένης: "in adulterina luce veritatis temperatæ fabulis." Hic perfecti reduplicatio, κε, peperit ex se conjunctionem καί: alibi syllaba κε prorsus evanuit, mutata male in conjunctionem, verbi causa, καὶ χαρισμένως pro κεχαρισμένως. Vide notam ad

ἀπὸ τοῦ ἰδίου προσώπου εἰπεῖν, περιέθηκε τῷ ἀντιδίκῳ. Καὶ Ὀδυσσεὺς παρ' Ὁμήρῳ βουλόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς εἰπεῖν ὅτι οὐ φυλάττουσι τὰς ὑποσχέσεις ἃς ὑπέσχοντο τῷ Ἀγαμέμνονι, πρὸς αὐτὸν [1] ἀποστρέφει τὸν λόγον·

'Ἀτρείδη,[2] νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
'Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
'Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν,
'Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.'

Τοῦτο γὰρ ποιήσας προσέκρουσε μὲν οὐδαμῶς [3] τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐλεεινὸν δὲ ἀποφαίνει τὸν ὑπ' αὐτῶν ἐγκατα-

Marinum p. 98. De participio ἐνὸν et similibus aliis absolute positis scripserunt Salmasius ad Tertull. de Pall. p. 46., Larcherus ad Herod. iii. 91. not. 171. et diligentissimus Fischerus ad Well. T. 3, p. 379. quorum non meminerat egregius Manuelis Palæologi interpres, cum ἐνῶν pro ἐνὸν conjiceret reponendum in hac auctoris sui sententia T. 8. Notitiarum Manuscriptorum p. 362: πῶς οὐκ ἀτοπώτατον πάντων, μὴ τὸ πᾶν ἰσχύειν λέγειν πεπρᾶναι τὸν ἀριστοτέχνην θεὸν, ἀλλὰ καὶ ἀκέστην ἐπιζητεῖν ὃς εἰδοποιήσει (et hoc non sollicitandum) τὴν ὕλην; ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ τόδε πρὸς τοῖς ἄλλοις τελέσαι μόνῳ βουλήματι.

[1] Vat. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα —Gal. supra φυλάσσουσι.

[2] Il. B. 284.—Vat. non πᾶσιν—Gal. τοι γ' ἐκτελ.—Vat. et Gal. ἐκπέρσαντες. Eosdem versus adfert Alex. Rhetor. I. 20. non Ethopœiæ, sed Apostrophes exemplum.

[3] Gal. non οὐδαμῶς—Gal. δ' ὑποφαίνει.—Vat. τὸν ἐγκαταλ. ὑπ' αὐτ.— Gal. τοῦτο, quod Capperonn. in τοῦτον mutabat. — Vat. ἐκείνους ἔπληξεν. Marinus p. 14. meæ editionis, ἐν ταυτῷ γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἐπέπληττε: ubi Codices duo habent ἔπληττε. In hoc Marini loco pro ταυτῷ, editur τούτῳ, quod vitium est typographicum, omnino corrigendum. Monebo obiter in eodem libro p. 94. vocem ἀγνὴ post Καί μιν deesse versui τοῦ Πολυζώη, et mox in loco Corayano pro τυφλώσει legendum esse τυφλώνει, quod verbum est recentioris linguæ.

λειφθέντα, καὶ διὰ τῶν πρὸς τοῦτον λόγων ἐκείνοις ἐπ-επλήξεν.

ιβʹ.

Περὶ Προσώπου Ὑποβολῆς.

ΠΡΟΣΩΠΟΥ δὲ ὑποβολή [1] ἐστιν ὅταν, θέλων τι εἰπεῖν, [2] πρὸς τὸ ἀνεκτότερον, ἄλλῳ προσώπῳ τὸν λόγον περιθῇ, οἷον ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς· ‘ὡς δ' ἐγώ [3] ποτε τῶν ἐν ‘αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρὸς οὐδαμῶς ‘οἵου τε ψεύδεσθαι, οὐδένων εἰσὶ βελτίους.’ Πιστοῦται γὰρ ὡς παρ' εἰδότος ἀκούσας τὰ λεγόμενα. [4] Μίγνυσι δὲ πολλαχοῦ [5] τήν τε ἠθοποιΐαν καὶ τὴν τοῦ προσώπου ὑποβολὴν, ὅταν ἑτέρῳ προσώπῳ περιβάλῃ [6] λόγον. Βουλόμενος γὰρ ἐπιτιμῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις [7] ὡς

[1] Gal. non δέ—Gal. προβολή. Vat. ἐμβολή. Galeus restituendum putabat ὑποβολὴ, quod habuimus supra s. 2. et statim habebimus, paucis abhinc versibus, in quo loco Vat. iterum ἐμβολὴν exhibet; sed supra s. 2. ὑποβολὴ non ἐμβολὴ præbuit. In hac lectionis προβολὴ mutandæ necessitate, ὑποβολὴ sumsi, adductus præterea loco Phœbammonis [I. c. 5. p. 114.] a Galeo adlati: ἑτεροπρόσωπόν ἐστιν ὑποβολὴ προσώπου λέγοντος ἃ. σπουδάζοντες εἰπεῖν ὀκνοῦμεν δι' ἑαυτῶν ἐπιπλῆξαι.

[2] Gal. θέλων τις εἰπεῖν τι. prætuli Vat. lectionem. Cf. not. ad ss. 3. 14.

[3] Olynth. ii. p. 23, 4. R. —Gal. δὲ ἐγώ—Vat. dedit ποτε—V. non αὐτῇ—Gal. οὐχ οἷουτε ψ. Et hic desinit. Vat. οὐδὲν ὤν.

[4] Gal. πιστότερον δὲ γίνεται ὥσπερ εἰδότι τὰ λεγ. Vat. sequi debebam.

[5] Gal. πανταχοῦ. Vat. mox ἐμβολήν.

[6] Vat. περιέθηκε, male post ὅταν, et natum ex proximis.

[7] Gal. παρεπιτιμῆσαι τοῖς ἀναγκαίοις. Mox omittit ἐκκλίνασιν.

εἰς ῥαθυμίαν ἐκκλίνασιν, οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶπεν,[1] ἀλλὰ τοῖς Ἕλλησι περιέθηκε τὸν λόγον· 'ἐὰν οὖν[2] οἱ Ἕλ-'ληνες πέμπωσι πρὸς ὑμᾶς καὶ λέγωσι, πέμπετε, ὦ 'Ἀθηναῖοι, πρὸς ἡμᾶς ἑκάστοτε πρεσβεῖς λέγοντας ὡς 'ἐπιβουλεύει Φίλιππος ἡμῖν καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι,' καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ πάλιν ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην·[3] 'ἂν δὲ 'δὴ πέμψας ὡς ἡμᾶς Λεύκων ἐρωτᾷ, τί ἔχοντες ἐγκα-'λέσαι, καὶ τί μεμφόμενοι, τὴν ἀτέλειαν αὐτὸν ἀφῄρη-'σθε, τί, πρὸς θεῶν, ἐροῦμεν ἡμεῖς;' Ἐν γὰρ τούτῳ τῷ λόγῳ λίαν ἰσχυρότερον τὸν τρόπον[4] ἐκ τοῦ προσώπου τῶν λεγόντων πεποίηκεν.

ιγ'.

Περὶ Πυσματικοῦ.

ΤΟ ΠΥΣΜΑΤΙΚΟΝ σχῆμα ἔργα μὲν ἔχει τέσσαρα, προσοχὴν, σαφήνειαν, ἐνάργειαν,[5] ἔλεγχον. Προσοχὴ

[1] Vat. non εἶπεν.

[2] De Chersonn. p. 98, 17. R. cum insigni varietate.—Gal. πέμψωσι.—Cod. ἐπιβουλῇ.

[3] Vat. non ἐν τῷ. Locus exstat s. 30, Wolf.; p. 468, 20. R. Gal. non δή. Vat. πέμψας ὁ Λ. ἡμᾶς ἐρ. Gal. ἀφαιρεῖσθε, et hic desinit. Vat. ἀφῃρεῖσθε.

[4] Vat. τὸν λόγον ἰσχυρότερον.

[5] Vat. Τὸ Π. δὲ σχήματα μὲν—ἐνέργειαν. Tryphon, a Galeo citatus, nuperæ editionis quam Blomfieldo debemus p. 52.: ἐνέργειά ἐστι φράσις ὑπ' ὄψιν ἄγουσα τὸ νοούμενον· sed ἐνάργεια melius cum hac definitione quadrare videtur. Sæpissime, ut notum est omnibus qui nostras literas tractant, hæ voces permutantur. Conferantur Toupius Em. t. 3. p. 90. Schweighæuserus ad Polyb. T. 5. p. 117. Corayus ad Isocr. Panath. c. 94. Rhoer ad Porphyr. de Abst. l. 5. Apud Dionys. Hal. de Lys. c. 7. ἐνάργεια nunc

μὲν οὖν ἐστὶν, οἷον·[1] 'διὰ τί;' Καὶ πάλιν· 'τίνος 'οὕνεκα ταῦτα λέγω;' Ἐπιστρέφει γὰρ τοὺς ἀκούοντας ἡ τοιαύτη ἐρώτησις. Σαφήνεια δὲ οὕτως, ὡς[2] ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· 'ὁ μὲν τὸν νόμον τιθεὶς, οὕτως· 'ὁ δὲ τὸ ψήφισμα γράφων, πῶς;' Καὶ πάλιν· 'ποῦ 'τοῦτο δηλοῖ; ἔν τε τῷ προτέρῳ νόμῳ καὶ ἐν τούτῳ.' Καὶ πάλιν· 'ἀλλὰ πῶς; ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται, φησί.' Ἤδει γὰρ τὴν τῶν νόμων ἐξέτασιν φύσει δυσπαρακολούθητον οὖσαν. Σαφήνεια δὲ τὸ δοῦναι τὸ σχῆμα δυνάμενον.[3] Ἐνάργεια[4] δέ ἐστι τὸ τοιοῦτον·

legitur pro ἐνέργεια, ad quem locum vide omnino Sylburg. et Matthæium. Cf. infra not. ad Rufum, s. 29.—— Ceterum de interrogatione vide Quintilian. ix. 2. 6.

[1] Vat. non οἷον. Gal. non πάλιν.—Verba διὰ τί sunt ex Orat. de Corona p. 302, 27. R. vel aliunde petita; nam hæc formula non rara est apud Demosthenem. Τίνος —λέγω e Philipp. i. p. 40, 24. R. Cf. Hermog. de Form. l. 4. p. 272.

[2] Gal. non ὡς.—Sequens locus exstat p. 629, 4. R. Locus secundus, ποῦ τοῦτο— legitur ibid. p. 630, 2. Vat. non ποῦ—Gal. ἐν τῷ πρ. ν. καὶ τούτῳ. Tertius locus, ἀλλὰ —ibid. exstat p. 630, 12. Gal. non ὡς.

[3] "Hæc esse corrupta credo." Gale. Capperonnerius satis apte proponit: οὖσαν, σαφήνειαν δὲ δοῦναι τοῦτο τὸ σχῆμα δυνάμενον. Facilior erit emendatio absque τοῦτο, quo textus carere non incommode potest; et non semel τὸ σχῆμα dicit Tiberius, ubi τοῦτο τὸ σχῆμα exspectes.— Σαφήνεια "vox rarior," ait Blomfieldus in Gloss. ad Septem-Thebanam; et H. Stephanus, in Thesauro, testatur non esse frequentem in prosa. Rhetoribus placuit: vide Aristotelem Poet. c. 37.; Theonem Progymn. p. 31. 32. Edit. Camer.; Aphthonium Progymn. p. 4. Commel.; Aristidem T. 2. p. 475: Rufum s. 16. 17.; Demetrium s. 202.; Hermogenem de Form. ii. 11. p. 489.; Matth. Camariotam p. 10. 24. 26.; Apsinem; alios. Lycinus Lexiphani suadet (s. 23.) ut χάρισι καὶ σαφηνείᾳ litet.

[4] Vatic. ἐνέργεια.

'πῶς ἂν[1] ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο;' Καὶ πάλιν· 'καὶ τίς ἂν γένοιτο ἀναιδείας ὑπερβολή;' Ἔλεγχος δέ ἐστι τὸ τοιοῦτον, ὅταν λέγῃ τί πράττειν ἔδει[2] καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν· καὶ πάλιν,[3] τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν· καὶ τρίτον[4] εἰς τὸ αὐτό· 'τί τὴν[5] 'πόλιν, Αἰσχίνη, προσήκει ποιεῖν, ἀρχὴν καὶ τυραννίδα 'τῶν Ἑλλήνων ὁρῶσαν αὐτῷ κατασκευαζόμενον Φίλιπ- 'πον;' καὶ τέταρτον· 'ἤδη[6] γάρ σε ἐρωτῶ, πάντα τὰ 'ἄλλα ἀφείς.' Καὶ πάλιν· 'πότερον[7] πάντα ταῦτα 'ποιῶν ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει καὶ διέλυε τὴν εἰρήνην, 'ἢ οὔ; Καὶ πότερον φανῆναί τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν 'ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐχρῆν, ἢ μή;' Οὐδὲ

[1] De Corona p. 298, 27. R. Gal. γένοιτο, καὶ τίς ἄν.

[2] Respicitur locus ex Orat. de Coron. p. 245, 27. R.

[3] Cf. ibid. p. 246, 10.— Gal. non πάλιν.

[4] Galeus adposuit stellulam ante τρίτον, et ante καὶ τέταρτον, et ait hunc locum valde perturbatum esse. Non aio. τρίτον recte sequitur πάλιν, et post τρίτον apte ponitur τέταρτον. Quid clarius?

[5] De Coron. p. 246, 27. Gal.non τί. Gal. τὴν π. Αἰσχ. ποιεῖν καὶ τυρ. καὶ ἀρχ. τῶν Ἑ. nilque amplius addit.

[6] De Coron. p. 248, 2.— Vat. non τά.

[7] De Coron. p. 248, 19. Vat. non πάλιν. Gal. non πάντα. Gal. ἔλυε. Vat. non ταῦτα. Gal. καταλύσαντα. Editor monuerat κωλύσοντα esse legendum. Gal. non αὐτόν. Lectio Galeana ἔλυε pro διέλυε nonnullos mihi in memoriam revocat scriptorum locos pari defectu vitiatos. Polemo p. 7. πελέκει δὲ μεγάλῳ τις αὐτήν, ὥσπερ δρῦν ἢ πεύκην, ἔκοπτεν. Cod. Parisin. 3017. ἐξέκοπτεν. Libanius T. 4. p. 654. εἰ ὁ πατὴρ τὴν νόσον φύγοι. Cod. idem, διαφύγοι, quod præstare videtur. Theophylactus Simoc. Phys. Quæst. p. 4. ὥσπερ ἐν Σκυθικῷ λαβυρίνθῳ τινὶ τῷ δυσεκβάτῳ τῆς θεωρίας ἀποκλείσας. Cod. 993. ἐναποκλείσας. Epist. 6. τῆς φύσεως σοφίαν τεθαύμακα, κακίστῃ ψυχῇ σώματος εὐπρέπειαν μὴ πιστεύσασαν. Cod. 3047. μὴ καταπιστεύσασαν.

γὰρ ἀνενεγκεῖν τῷ ἀντιδίκῳ[1] συνεχώρησεν, ἀλλὰ τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως τὸ ἄπορον τῆς ἀποκρίσεως[2] ἐξελέγχει.

ιδ΄.

Περὶ Ἐμφάσεως.

ΕΜΦΑΣΙΣ δέ[3] ἐστιν ὅταν μὴ αὐτό τις λέγῃ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ἐμφαίνῃ, οἷον· ʻτί τὸ[4] κωʻλύον αὐτὸν ἔσται βαδίζειν ὅποι βούλεται;ʼ Ἐμφαίνει γὰρ ὅτι, κωλύειν αὐτὸν οὐδενὸς βουλομένου, τῆς Ἀττικῆς ἐπιβῆναι δυνήσεται. Καὶ πάλιν Ἀπολλόδωρος· ʻἐγὼ[5] γὰρ ὁμομήτριον ἀδελφὸν ἐμαυτοῦ Πασικλέα ʻνομίζω, ὁμοπάτριον δὲ οὐκ οἶδα.ʼ Οὔτε γὰρ ἀνειμένην βλασφημίαν ἔχει τὸ εἰρημένον, καὶ ἀκριβῶς τῇ ἐμφάσει[6] πρεσβυτέρα μοιχεία δέδεικται.

ιε΄.

Περὶ Ἀντικειμένου.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ ἐστὶν[7] ὅταν μὴ περὶ τοῦ προκειμένου τι εἴπῃ, ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον ἐφ'

[1] Vat. ἀδίκῳ.—Cf. infra s. 47.

[2] Gal. τὸ ἄπειρον τῆς ἀπειθήσεως—De hac figura cf. Aquil. Rom. ss. 11. 12.

[3] Gal. non δέ—Mox vix credo τις esse sincerum. Jam vidimus sæpius verba sine nomine posita, subaudito nempe *Demosthenes*. Cf. ad ss. 3. 12. Attamen ss. 24. 27. τὶς legitur.—Statim Vat. ἐμφαίνηται.

[4] Olynth. i. p. 12. 22. R.—Vat. τί. τ. κ. ἐστὶν αὐτὸν ὅπου βούλ. βαδ.

[5] Adv. Stephan. i. p. 1126, 27. R.—Vat. ἐμ. ἀδ. Περικλέα—Gal. ὁμοπ. δ' οὔ.

[6] Gal. ἐμφανείᾳ.

[7] Gal. Ἀντικείμενόν ἐστιν—

ἑτέρου προσώπου, δι' ἐκείνου τοῦτο σημαίνων· καὶ παρέοικε[1] τῇ ἐμφάσει τοῦτο. Βουλόμενος γὰρ πάλιν εἰπεῖν ἃ ὁ Μειδίας ἔπραττεν ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου αὐτὰ ἐπὶ τὸν Ἰφικράτην εἶπεν· 'οὐκ[2] ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰς τῶν 'χρυσοχόων οἰκίας νύκτωρ, οὐδὲ κατερρήγνυε τὰ παρ- 'εσκευασμένα ἱμάτια εἰς τὴν ἑορτήν, οὐδὲ διέφθειρε διδά- 'σκαλον, οὐδὲ χορὸν μανθάνειν ἐκώλυε.' Ταῦτα γὰρ ἀπὸ[3] τοῦ ἀντικειμένου κατὰ τοῦ Μειδίου λέγει. Καὶ πάλιν· 'οὐκ[4] ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων ἀγαθοῖς φαιδρὸς ἐγὼ 'καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι.' Τοῦτο γάρ που λέγει ὅτι οὗτοι τοιαῦτα πράττουσι.[5]

ιϛ'.

Περὶ τοῦ παρὰ Προσδοκίαν.

ΠΑΡΑ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΝ δέ[6] ἐστιν, ὅταν, ἄλλο τοῦ ἀκροατοῦ προσδεχομένου, ἄλλο μετά τινος χάριτος

Mox παρὰ pro περὶ, quod et Capperonn. reponebat. Scripsi σημαίνων pro σημαῖνον.

[1] Gal. καὶ γὰρ ἔοικε—mox omittit ἃ et αὐτά. Pro ὁ Μειδίας, Capperonn. legebat ὁ Μειδ.

[2] Midian. c. xviii. p. 34. Spald.; p. 534. 29. R.—— Vat. παρασκευαζόμενα — Gal. παρασκευασμένα, quod Fisch. correxit.

[3] Vat. ἐκ—et mox κατὰ Μειδ.

[4] De Coron. p. 332, 7. R. —Vat. ἐν pro ἐπί—ἐγὼ γεγ. —Gal. non καὶ γεγ.

[5] Gal. ὅτι ταῦτα πράττ.— Vat. οὐ τοιαῦτα πράττ. quod correxi.

[6] Gal. παραπροσδοκία ἐστίν: textum dedi codd.—Gal. titul. περὶ παραπροσδοκίας. Par. π. παρὰ προσδοκίαν. Addidi articulum.—Mox Gal. ὅταν ἄλλου. Sed Par. et Vat. ἄλλο: Capperonn. quoque ἄλλο.

‘ γὰρ οἱ τὰ τῆς πόλεως κλέπτοντες ἢ οἱ τὰ ἑαυτῶν ‘ εἰσενεγκεῖν μὴ δυνάμενοι .... φαίη τις ἂν ἐκείνους. ‘ Τί ποτ’ οὖν ὄντων ἐτῶν πλειόνων ἢ λ’ ἐν οἷς πολλοὶ ‘ παρὰ τούτοις ἐπικέκρινται, οὐδενὸς τῶν πώποτε ἐξη- ‘ τάσθης κατήγορος; ὅτι ἐκείνοις μὲν συνηδίκεις, ἀπὸ ‘ δὲ τῶν εἰσπραττομένων ὑφῃροῦ.’ Καὶ ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· ‘ ὀμωμόκατε[1] γνώμῃ δικάσειν τῇ δικαιο- ‘ τάτῃ. Τὸ τοίνυν τῆς γνώμης εἰς ἅπαντα ἀνενέγκατε ‘ τὸν νόμον. Ἆρα ὑμῖν δίκαιον εἶναι δοκεῖ τοὺς εὐεργε- ‘ τὰς τιμᾶν τὰ δίκαια; τί δαί; ὁπόσα ἂν λάβῃ τις, ‘ δίκαιον ἔχειν; Δίκαιον. Ταῦτα τοίνυν αὐτοί τε ‘ ποιεῖτε, ἵνα εὐορκοῖτε.’ Ἃ γὰρ ἐνῆν ἁπλῶς εἰπεῖν,

omnino editio Demosthenica. Ceterum notanda in Gal. et Par. mira varietas εἶλεν pro ἢ λ’ ἐν. Oratoris editiones habent τριάκοντα, integris literis. Possem viginti adponere exempla æque portentosorum σφαλμάτων, quibus oscitantes librarii quæ describebant opera fœdaverunt; duobus nunc tantum defungar. Lydus de Mensibus p. 9. ait trabeam sic dici ὡσανεὶ τρίβαφος· ἐκ τριῶν γὰρ ἀποτελεῖται χρωμάτων, πορφύρας, κόκκου καὶ τῆς λεγομένης ἰσάτιδος βρόντης, ἥτις ἐστὶν Ἄρεως. Tonitru posuit pro herba. Lego, ἰσάτιδος βοτάνης. Plutarchus de Superstit. s. 16. p. 54. Matth. οὐδὲ δεινὸν ἐν καιρῷ ποδῶν σκιᾶς πρὸς σελήνην ἀπαντησάσης. Sudant interpretes in explicando vel corrigendo ποδῶν, nec proficiunt hilum. Conjeci πώγων σκιᾶς quod verum esse omnino videtur. Locutio est poetica, quam potuit de more Plutarchus a poeta quodam mutuari, Æschylo forte, vel Pindaro. Πώγων σκιᾶς est conus umbræ. Vide Albertium ad Hesychii Πώγων.

[1] Leptin. s. 98. Wolf.; p. 492. 29. R.—Gal. Λεπτίνην νόμῳ· μὴ νενομίκατε—Vat. δικάσαι—γνώμης ἴσα πάντα ἀν. τ. ν. παρ’ ὑμῖν δ. δοκεῖν τ. ε. τιμᾶν. δίκαιον δὲ τί ὁπόσα—Gal. λάβοι—ποιῆται, quod Fischerus correxit. P. ποιῆτε—Gal. et P. εὐεργετῆτε.

ταῦτα πυνθανόμενόν τινα καὶ ἀποκρινόμενον ποιῶν[1] μᾶλλον συνήγαγεν.

κ.

Περὶ τόπου ἐμβολῆς ἐξ ὀνόματος.

ΤΟΠΟΥ δὲ ΕΜΒΟΛΗ ΕΞ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ἐστιν,[2] ὅταν, ὄνομα ὑποθεὶς, ἐξ αὐτοῦ εἰσάγῃ τὸν τόπον, ὃ πλεῖστον παρ' αὐτῷ καὶ κάλλιστον. Προθεὶς γὰρ τοῦτο· 'οὐ δὴ[3] θαυμάζω τοῦτ' ἐγὼ, εἰ μηδὲν ποιοῦντες 'ἡμεῖς τοῦ πάντα ποιοῦντος ἃ δεῖ περιῆμεν·' ἀπὸ τοῦ ῥήματος τόπον ἐποίησεν· 'ἀλλ' ἐκεῖνο θαυμάζω, εἰ Λα-'κεδαιμονίοις ποτὲ ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἀντῆ-'ρατε.' Καὶ πάλιν προθείς·[4] 'τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον 'ὃν σύ μοι διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν ἀξίαν μὲν χάρι-'τος καὶ ἐπαίνων κρίνω· πῶς γὰρ οὔ;' εἶτα[5] ἐκ τοῦ

[1] Vat. non ποιῶν.

[2] Gal. non δέ—Vat. ἐστιν, ἐξ ὀνόμ. ὅταν—Mox Gal. et Par. ὑποθῇς: Fischerus ὑποθῇς. Vat. ὑποθέσει καὶ, ut videtur. Correxi, ut vides; et sic, ante me, Capperonnerium correxisse demum intelligo.

[3] Olynth. ii. p. 24, 27. R. —Gal. et Par. προσθεὶς γάρ, Τοῦτο δὲ θαυμάζω ἐγώ—Vat. ὃ δή. Mox Gal. εἰ καὶ Λακεδαιμ. ὑπέρ.

[4] Gal. et Codd. προσθείς.—Qui sequitur locus est ex Orat. de Coron. p. 325, 18. Tib. R.—Vat. ὃν ἐμοῦ διέσυρες—Gal. πρὸς τὴν ταφ.

[5] Gal. εἰ pro εἶτα: Caperonn. conjicit εἶτα, et Gale vertit, *deinde*.—Mox non τόν—non ἐγώ—Vat. οὐδὲ τούτοις—Pro θέλῃς, editiones Demosth. βούλει, male post ἐάν: legendum vel θέλῃς, vel βούλῃ. Post εἰ, Psellus de Dæmon. vel potius Pselli descriptor posuit βούλῃ: p. 5. εἴ τι βούλῃ scribendum: εἴ τι βούλει. Eodem mendo liberandus Julianus Epist. viii. p. 377. B.

κατὰ τὸν τειχισμὸν ὀνόματος ἐπήνεγκεν· ‘οὐ λίθοις ‘ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις ἐγὼ, οὐδ' ἐπὶ τού- ‘τοις μέγιστον τῶν ἐμαυτοῦ φρονῶ· ἀλλ' ἐὰν τὸν ἐμὸν ‘τειχισμὸν θέλῃς σκοπεῖν, εὑρήσεις ὅπλα καὶ πόλεις.’

κα'.

Περὶ τοῦ καθόλου.

ΚΑΘΟΛΟΥ δέ[1] ἐστιν ὅταν μὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἴπῃ τὸ νόημα ὃ βούλεται, ἀλλ' εἰς τὸ καθόλου ἀνενεγκών· οἷον οὐχ αὑτῷ[2] τοὺς δικαστὰς ᾐτήσατο ἐφεῖναι τάξιν ᾗ βούλεται χρήσασθαι, ἀλλὰ τὸ τοῦ ὅρκου φησὶ καὶ τοῦτό ἐστι δίκαιον, ‘τὸ τῇ τάξει καὶ ἀπολογίᾳ ὡς ‘βεβούληται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος, οὕτως ἐᾶσαι ‘χρῆσθαι.’ Οὐ γὰρ ἴδιον πλεονέκτημα ᾔτησεν, ἀλλ' ἐβεβαίωσε κοινὸν δικαίωμα.[3] Καὶ ἔστιν ἐν τῷ σχή-

[1] Gal. non δέ.

[2] Gal. αὐτό.—Vat. mox ἡγήσατο ἐκφῆναι—ἀλλὰ τοῦ— Verba τὸ τῇ τάξει et sequentia sunt ex initio Orationis de Corona.—Vat. ὡς τῶν ἀγωνιζ. ἕκαστον ἐᾶσαι.

[3] Οὐ γὰρ—usque ad δικαίωμα non leguntur in Vat.—Gal. καινὸν quod mutavi. Eadem ratione sanandus Onosander 42. s. 8. p. 127. οἱ γὰρ ὀξεῖς καιροὶ καινὴν γνώμην οὐκ ἐῶσι φανερὰν γίγνεσθαι. Legendum, κοινήν. Facilior est etiam, ob sonum similem, literarum η et οι permutatio. Apud Dionysium Halic. A. R. i. 16. p. 44, 9. pro τῆς κατὰ σφᾶς ἕκαστοι ἐπεχείρουν τοῖς ὁμόροις, legerem, τοῖς κ. σφ. .... nempe τοῖς ὁμόροις τοῖς κατὰ σφᾶς. Apud Nonnum Dionys. viii. 188. τῆς alio modo corruptum est: Τῆς δέμας ἶσον ἔχουσα. Lego, τῇ δ. Quam sæpe σ et ι adscriptum librarii commutarunt docet Schæferus Meletem. p. 112. Proposita in

ματι τούτῳ πολλάκις τὴν χρείαν τοῦ νοήματος τηροῦντα[1] τὸ προσκροῦον φυλάττεσθαι.

κβ'.

Περὶ ὅρκου.

ΟΡΚΟΣ δ' ἐστιν οὗτος·[2] φαίη δ' ἄν τις καὶ τὸ[3] ὅρκου σχῆμα εἶναι παρ' αὐτῷ.[4] Τὸ γάρ, 'οὐ μὰ τοὺς[5] 'ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλα'ταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ 'ναυμαχήσαντας, καὶ...' ὅρκος ἐστί. Τινὲς δέ φασι τοῦτο παράδειγμα εἶναι· 'οὐ γὰρ ἡμάρτετε φησὶν 'ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον 'ἀράμενοι,' ὥσπερ οὐδὲ οἱ ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντες· καὶ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ ὑπὲρ ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἄρασθαι τὸ ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεῦσαι. Τὸ μὲν οὖν πρᾶγμα παράδειγμα

Aristæneti Epistola, l. 5. conjectura, ἀγνοίᾳ pro ἀγνοίας, unice vera est.

[1] Vat. τηρῆσαι, et reliquis caret.

[2] Ὅρκος—οὗτος. Hæc non habent Galeana et Paris.

[3] Gal. τοῦ: malim, τὸ τοῦ—

[4] Cf. not. ad s. 3.

[5] Coron. p. 297, 11. R.—Gal. Μαρ. τελευτήσαντας—Gal. non καί...—Vat. τινὲς δὲ αὐτὸ παρ. ε. φασιν.—οὐ γὰρ ἁμαρτητοί— Gal. οὐδ' ἐν Μαραθ.—Vat. ἀπ. ἐλευθερίας—Gal. ἀπ. σωτηρίας. Nomen utrumque recepi. Gal. σωτηρ. προκινδ. τὸ ἐν Μ. κίνδ. ἀρ. —Vat. non ἐποίησεν— εὐθέος ἐσχημάτισε: quod probum est et forte melius. Phœbamm. l. i. p. 98. τὰ γὰρ πλεῖστα (σχήματα) ἐκ τοῦ εὐθέος καὶ ἁπλοῦ σχηματίζεται.—Gal. non πρός τε—Vat. καὶ ἀξιόπ.—Gal. μεταβαλών. "Excripta hæc a Tiberio esse ex

ἐποίησεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εὐθέως εἰπεῖν, ἐσχημάτισεν, πρός τε τὸ λαμπρὸν ἅμα καὶ τὸ ἀξιόπιστον εἰς ὅρκου φαντασίαν μεταβάλλων.

κγ΄.

ΤΟΣΑΥΤΑ[1] μὲν τὰ τῆς διανοίας σχήματα παρὰ Δημοσθένει κατενοήσαμεν, τὰ δὲ τῆς λέξεως ἐκ παραλλήλου καὶ ταῦτα[2] καταμάθωμεν, προειπόντες ᾗ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τούτῳ δὴ μάλιστα φαίη τις ἂν αὐτὰ διενηνοχέναι,[3] τῷ τὰ μὲν τῆς διανοίας σχήματα, κἂν ὑπαλλάξῃ τις αὐτὰ τοῖς ῥήμασιν, ὁμοίως μένειν,[4] τὰ δὲ τῆς λέξεως σχήματα οὐχ οἷόν τε εἶναι φυλάττεσθαι ὑπαλλαττομένης τῆς λέξεως. Ἔστι δὲ ταῦτα· ἀλληγορία, μετάθεσις, ἀναστροφή, μετάληψις, παρονομασία, κλίμαξ, ἐπαναφορά, ἀντιστροφή, ὑπέρβατον, ἀπίσωσις, πλεονασμός, περίφρασις, συζυγία, ἀπὸ κοινοῦ, μεταβολή, ὑποφορά, ἀσύνδετον, ἀντίθετον, ἔλλειψις, διατύπωσις, διασυρμός, ἐπάνοδος, ἀφαίρεσις, ἀλλοίωσις, καὶ παρεμβολή.[5]

Aristidis Artis Oratoriæ libro primo περὶ πολιτικοῦ λόγου s. ϛ΄. p. 170. et p. 172. animadvertit ad eum locum Normannus." FISCHERUS. Cf. T. ii. p. 440. Jebbianæ. Adde Hermog. de Form. ii. 3. p. 394.

[1] Hic incipit pars altera usquedum inedita.

[2] Καὶ ταῦτα semel scripsi; librarius, calami lapsu, hæc verba iteraverat.

[3] Sic non dubius scripsi, pro codicis lectione διενήνοχε καί.

[4] Cod. μένει — Alexander Rhet. l. i. p. 6. ubi eadem tradit de hoc discrimine, μένει τὸ αὐτὸ σχῆμα. Vide Aquilam Rom. s. 20.

[5] Figurarum elocutionis

κδ'.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ μὲν οὖν ἐστὶν ὅταν τῶν κυρίων τι ἑρμηνεύῃ τις[1] ἐν μεταφοραῖς τὸ κύριον σημαίνειν δυναμέναις· πλεῖστον δὲ καὶ ἐναργέστατον παρ' αὐτῷ τὸ σχῆμα ἐπὶ τοῦ Μειδίου· 'τὸ γὰρ[2] ἐπ' ἐξουσίαις καὶ 'πλούτῳ εἶναι πονηρὸν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἐξ 'ἐπιδρομῆς παθεῖν· ἐπεὶ περιαιρεθείς γε οὗτος τὰ ὄντα 'οὐδενός ἐστιν ἄξιος, νῦν δ' οἶμαι τοῦτο προβέβληται.' Πάσας γὰρ ἐνταῦθα αἱρῆσαι[3] τὰς τοῦ τείχους εἰκόνας.

duplex est in codice index, ut supra monui s. 2.: alter hoc ipso loco, sed paulum turbatus, nec integer; alter ad calcem s. 2. integer et sanus: hunc descripsi, illo omisso. Ceterum textus cum indice non apte consentit: indicatæ figuræ non omnes explicantur, et de nonnullis agitur quæ in indice non comparent.—Scripsi παρεμβολὴ, non παραβολὴ, quod exhibet codex. Cf. not. ad s. 48.

[1] Cf. not. ad s. 12. et de παρ' αὐτῷ quod sequitur, vide ad s. 3.—De ἀλληγορία Quintil. ix. 2. 46.

[2] Midian. s. 28. p. 72. Spald.; p. 559, 24. R.—Forte, οἷον ἐπί. Cf. s. 20.

[3] Αἱρῆσαι. sic cod. Forte εὑρήσεις. Verbum αἱρέω pariter locum alius occupat apud Theod. Prodromum in Notitiis Manuscriptorum t. 8. p. 87. νῦν δ' ἀλλ' οὐκ οἶον δ' ὅπως ἡ νόσος αὕτη τῷ ταλαιπώρῳ ἐπεισῄρηκε βίῳ. Conjicio legendum: νῦν δ' ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ ν. α. τ. τ. ἐπεισερρύηκε βίῳ. Wagnerus, qui Alciphroni non multum profuit, eadem formula scripsit iii. 62. οὐκ οἶδ' ὅπως σιγήσομαι, e conjectura Bergleri. Sed cui bono? cum vulgata, οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, et græca sit et ad sensum non inepta. Melius editoris munere functus fuisset si in eadem Epistola egregium locum de Poliagro, marito illo κωμωδουμένῳ, illustrasset comparatione Plutarchi, qui, in De Aud. Poet. p. 52. Kreb-

κε'.

ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ[1] δέ ἐστι τὸ αὐτὸ καὶ ἐπαναδίπλωσις, ὅταν, ἔνθα πέπαυται τὸ πρῶτον κῶλον, ἐκεῖθεν ἄρχηται τὸ δεύτερον· οἷον· 'οὐ γὰρ δὴ[2] Κτησιφῶντα μὲν δύναται 'διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν, αὐτὸν 'οὐκ ἂν ἐγράψατο.' Καὶ πάλιν· 'δῆλον γὰρ[3] ὡς προ'κεχειρισμένων καὶ ἑτοίμων ὄντων τῶν ἀγαθῶν, ἐμέλ'λομεν ὑπ' ἐκείνου, τῆς εἰρήνης γινομένης· γινομένης 'δὲ τῆς εἰρήνης'..... Κάλλος τὸ σχῆμα ἐργάζεται. Ἀναστροφὴ δὲ ἄλλη[4] ἐστὶν, ὅταν τὰ ὀνόματα μετὰ

sianæ, veteris Comici de hoc homine verba recitat. Miror locum Alciphronis fugisse Plutarchi interpretem egregium, nec innotuisse Perizonio ad Ælianum, apud quem H. V. v. 8. mentio fit Poliagri.

[1] Hermogeni de Form. l. 12. p. 361. ἐπαναστροφὴ dicitur; et, quod Noster vocat ἐπαναδίπλωσιν, Alexander l. 13. et Aquila s. 32. anadiplosim nominant. Alexandro ii. 2. est et alia species anadiploseos.

[2] De Corona p. 229, 23. R. Hermogenes l. c. idem exemplum habet.

[3] Halones. p. 85, 7. R. Textus ex editione Demosthenis supplendus.

[4] Est insuper alia ἀναστροφῆς species Phœbammoni l. 4. p. 110. memorata, qua nempe verba sede propria moventur: ἀναστροφὴ δέ ἐστι λέξεως θέσις ἐν δευτέρᾳ τάξει, μηδενὸς ἀντιπίπτοντος, δέον αὐτὴν προηγεῖσθαι· οἷον· ὁ δεῖνα ἦλθεν ἐμοῦ μέτα. Hoc anastrophes genus invenire sibi videbatur Pricæus in illo Apuleianæ Apologiæ loco p. 14, 21. "Neque enim quidquam aliud in corporum forma diligendum, quam quod admoneat divinos animos ejus pulchritudinis, *quam prius* veram et sinceram inter Deos vidère." Putabat *quam prius* esse pro *priusquam*. Equidem puto *quam* referendum esse ad *pulchritudinis* et *vi-*

τῶν ὀνομάτων αὐτὰ ἀναστρέφηται· ‘ Οὐ γὰρ [1] Αἰσχί-‘ νης δι’ αὐτὴν εἰρήνην κρίνεται, οὐκ’ ἀλλ’ ἡ εἰρήνη δι’ Αἰσχίνην διαβέβληται.’ Καὶ πάλιν· ‘ ἐν δὲ τῷ προ-‘ γράψαι μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι.’ [2] Πάντα γὰρ εἰς ταῦτα [3] ἀναστρέφεται.

κστʹ.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ δέ ἐστιν ὅταν τὸ αὐτὸ ὄνομα δὶς ἐν τῷ αὐτῷ καλῇ, [4] ἢ τῇ αὐτῇ περιόδῳ, κατὰ τοῦ αὐτοῦ

dere esse pro *viderunt*. Apuleii vicinum locum p. 15, 9. simul attingam : “ ideo hoc etiam peto, quod mihi ante crimina superest audias, ut adhuc fecisti, libenter et diligenter.” Fatetur Pricæus se quid hoc loco sit *superesse*, aut quo sensu dictum, ignorare plane. Cæcutit in luce interpres eruditissimus. *Superest* sic intelligendum, ni ipse fallor : “ quod superest dicendum priusquam ad ipsa crimina veniam ; nam adhuc circa appendices versor.”

[1] π. παραπρ. p. 372. 13. R.

[2] Locus est mutilus, nec ea ipsa, quæ dantur, omnino sana. Sententiam integram lege in Leptin. p. 457, 15. R.; s. 2. Wolf. Ibi Ulpianus apte notat περίοδον esse ἀναστρέφουσαν.

[3] Forte εἰς ἑαυτά. Antiphanes Athenæi ii. 7. de ebrietate et amore nulla arte celandis: Ἀμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων Καὶ τῶν λόγων ταῦθ’, ὥστε .... Pro ταῦθ’, legerim αὔθ’, id est αὐτά. Corrigendus in eadem voce Themistius Orat. xxi. p. 243. B. ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐ ταυτὰ ἔχει. Melius, codex Valesianus ταύτῃ. Et apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 24. Krebs. malim ταυτὰ ποιοῦσι quam ταῦτα π.

[4] De Epanalepsi cf. Hermog. Meth. c. 9.; Alex. Rh. i. 13. ii. 2.; Rutil. Lup. i. 11.—Scripsi καλῇ pro καλεῖ, et post αὐτῷ credo deesse κώλῳ. Forte legendum, ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ ᾖ, ἢ τῇ ...

'μηχανήματα ἐπιστήσοντας εἰρήνην ἄγειν φήσετε·' εἶτα ἐπήγαγε· 'εἶτα τὸν τοῦτο τὸ μηχάνημα ἐπὶ τὴν πόλιν 'ἱστάντα.' Τοῦτο μὲν οὖν τὸ σχῆμα τῆς ὀνομασίας βαρύτερόν τε καὶ λαμπρότερόν ἐστι· τὸ δ' ἄλλο εἶδος χαριέστερον, ὃ παρὰ γράμμα [1] γίνεται, ὡς ἐκεῖνο τὸ ἐπὶ τοῦ Διοπείθους· 'μέλλει [2] πολιορκεῖν, τοὺς Ἕλλη-'νας ἐκδίδωσι· μέλει γάρ τινι τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν 'οἰκούντων, Ἑλλήνων λέγω.' Κἀκεῖνο δὲ παρονομασία

editionibus petendus. Scripsi εἰρήνην pro ἔφην, ut saltem aliquis esset sensus. Cf. Hermog. De Form. ii. 5. p. 414. qui, de δριμύτητι agens, hoc exemplum adtulit.

[1] Cod. παράγραμμα, quod dividendum fuit. Libanius in Declamatione pro Socrate quam edidit Morellius, vir celeberrimus, eodem mendo fœdatur p. 204. ζῶσι μὲν ὁ παρὰ τῶν πλησιόνων φθόνος ἀνταγωνίζεται. Lege divisim, πλησίον ὤν, et malim etiam participium abesse, quod hic sapere glossema videtur. Anonymo Plutarchi De Aud. poet. extr. contrario modo subveniam, nempe coarctando divisas voces: ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία Τῶν τὰ ἐλάχιστα γίνεται λυπουμένων. Credo poetam scripsisse, Τῶν τἀλάχιστα. Maximus Tyr. xxvi. extr. ὦ πάντων ἀνθρώπων ἀνοητότατε, νεκρὸν ἀνορύττεις· οὐ γὰρ ἂν ἔτλης θίγειν σαρκὸς ἄρρενος. Propono: σὺ γὰρ ἀνέτλης. Σὺ et οὐ non semel fuerunt permutata. Vide Morellium ad Libanii Declamationem modo laudatam. p. 219. et Bastium Comm. Palæogr. p. 734.

[2] Chersonn. p. 96, 22. R. —Cod. μέλλει γάρ— Editi non λέγω. Lectio Tiberiana multum habet vis, nec abhorret a stylo Demosthenis. Philipp. iii. p. 129, 2. αὐτοὶ πρῶτον ἀμυνόμενοι καὶ παρασκευαζόμενοι τριήρεσι, καὶ χρήμασι, καὶ στρατιώταις λέγω. Et statim: ἐκπέμπωμεν πρέσβεις πανταχοῦ, εἰς Πελοπόννησον, εἰς Ῥόδον, εἰς Χίον, ὡς Βασιλέα λέγω. In Timocrat. p. 701, 24. προσέκρουσ' ἀνθρώπῳ πονηρῷ καὶ φιλαπεχθήμονι καὶ θεοῖς ἐχθρῷ, ᾧ τελευτῶσα ὅλη προσέκρουσεν ἡ πόλις· Ἀνδρο-

τὸ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ· ‘ ἀλλ’ ἢ [1] τούτους μεταπέμπειν ‘ δέον, ἢ ἄλλην μὴ ἐλάττω στρατιὰν ἐπιπέμπειν·’ καὶ πάλιν· ‘ τί ἄλλο [2] ἐβούλευσαν οὗτοι, καὶ οὐκ ἀπέστη- ‘ σαν ;’ καὶ παρὰ Δημοσθένει· σύλλογοι [3] καὶ λόγοι παν- ‘ τοδαποί·’ καὶ πάλιν· ‘ πρῶτον [4] μὲν Ἀμφίπολιν πόλιν ‘ ὑμετέραν.’ Δοκεῖ δὲ τοῦτο τὸ τῆς παρονομασίας κάλλος ἐργάζεσθαι.

κη΄.

ΚΛΙΜΑΞ δέ ἐστιν ὅταν, εἰς πολλὰ κῶλα ἑνὸς ἐνθυμήματος διαιρουμένου, ἕκαστον κῶλον ἄρχηται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ κώλῳ τελευταίου. Μετενήνεκται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀναβαινόντων τὰς κλίμακας. Ὥσπερ γὰρ ἐκείνοις τὰ τελευταῖα πρῶτα γίνεται κατὰ τὴν τῶν ποδῶν μετάθεσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ σχήματι τούτῳ τὰ τῶν πρώτων κώλων τελευταῖα τῶν ἐπιφερο-

τίωνα λέγω. Malim, cum Rufo in Τέχνῃ s. 23, legere Ἀνδρότίωνι λέγω.

[1] Thucyd. vii. 15.—Cod. ἄλλη μὴ ἐλ. στρατείαν.

[2] Thucyd. iii. 39: ubi: τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν. Librarius qui Tiberium descripsit exemplum truncavit et paronomasiam sustulit quæ est in ἐπανέστησαν et ἀπέστησαν. Et alibi παρονομάζειν non dedignatur historicus ille gravissimus. Vide exordium orationis Hermocratis ad Camarinæos (vi. 76.) ubi lusus est in κατοικίσαι et ἐξοικίσαι, nec non in ἀξυνετωτέρου et κακοξυνετωτέρου.

[3] π. παραπρ. p, 378, 24. R. Adfert quoque Alex. Rh. ii. 20. ut exemplum paronomasiæ.

[4] π. παραπρ. p. 383, 23. R.

μένων ἀρχὴ γίνεται. Σαφέστερον δ' ἔσται τοῖς παραδείγμασιν· 'οὐκ εἶπον[1] μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ 'ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐκ ἐπρέσβευσα μὲν, 'οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους·' καὶ τό.[2]

'Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
' Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ,
' Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ,
' Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν,
' Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ,
' Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι.'

Τινὲς δὲ νομίζουσι τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ αὐτὸ εἶναι τῇ ἀναδιπλώσει· ἠγνοήκασι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀναδίπλωσις ἐν δύο κώλοις γίνεται, ἡ δὲ κλίμαξ ἐν πολλοῖς, καὶ ὅτι πλήθους ἔμφασιν ἐργάζεται.

κθ'.

ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ δέ ἐστιν ὅταν δύο καὶ πλειόνων κώλων κόμματα ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως ἄρχηται, οἷον· 'ὅταν[3] ἐπὶ κόῤῥης, ὅταν κονδύλοις·' καὶ πάλιν·' 'μέχρι[4]

[1] De Coron. p. 288, 7. R.—Insigne ascensus exemplum quod certatim adferunt Hermog. de Form. ii. 12. p. 362. Alexand. ii. 8. Phœbammon ii. 5. p. 132., Aquila Rom. 40. qui vertit latine, ut et Quintil. ix. 3, 54.—Cod. τὰ pro ταῦτα et ἢ ἔγραψα.

[2] Il. β. 102.—Citatur et ab Alex. et a Quintil. l. c.

[3] Midian. p. 537, 29. R.; s. 21. p. 39. Spald.

[4] De Coron. p. 241, 26. R.—Addidi ἕως. Cod. λαρικαῖοι —Hoc exemplo utuntur Her-

'τούτου Τιμόλαος, ἕως ἀπώλεσε Θήβας· μέχρι τούτου 'Εὔδικος καὶ Σιμὸς οἱ Λαρισσαῖοι·' Ἐνέργειαν τὸ σχῆμα καὶ λαμπρότητα ἐργάζεται. Κἀκεῖνο ἐπαναφορά· 'τί οὖν,[1] ὦ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους 'πλάττεις; τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις;' Καὶ πάλιν· 'τίς οὖν[2] ὁ ταῦτα συγκατασκευάσας 'αὐτῷ; τίς ὁ τὰς προφάσεις ταύτας δούς;' Καὶ ὁ Πλάτων ἐν Νόμοις· 'ὅταν[3] σοί τι προσπίπτῃ τῶν τοιούτων 'πρᾶγμα, εἰ μὴ ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἐπὶ ἀποτρο- 'παίων ἱερὰ θεῶν ἱκέτης ἴθι, ἐπὶ τὰς τῶν λεγομένων 'ὑμῖν ἀνδρῶν συνουσίας.' Καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ·[4]

'Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὸν Κήρ.'

Ἔστι δ' ὅτε διὰ μακροτέρων ἐπαναφέρεται τὸ αὐτὸ μόριον, οἷον· 'ἡ γὰρ[5] ἐμὴ πολιτεία, ἧς οὗτος κατη- 'γορεῖ, ἀντὶ μὲν τοῦ Θηβαίους μετὰ Φιλίππου εἰς τὴν 'Ἀττικὴν συνεμβαλεῖν, ὃ πάντες ᾤοντο, μεθ' ἡμῶν 'παραταξαμένους κωλύειν ἐκεῖνον ἐποίησεν· ἀντὶ δὲ τοῦ 'ἐν τῇ Ἀττικῇ γενέσθαι τὸν πόλεμον, ἑπτακόσια 'στάδια ἐπὶ τοῖς τῶν Βοιωτῶν ὁρίοις γενέσθαι· ἀντὶ δὲ 'τοῦ τοὺς λῃστὰς ἄγειν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ἐν εἰρήνῃ

mog. de Form. i. 12. p. 359., Alexand. ii. 3. Cf. Aquilam 20, 34.

[1] De Coron. p. 268, 1. R.

[2] De Coron. p. 280, 18. R.

[3] Plat. Legg. ix. p. 854. B. —Cod. ἴσθι quod mutavi: sed videndus textus editionum.

[4] Il. Σ. 535.

[5] De Coron. p. 304, 7. R. —Cod. παραταξαμένου—τούτους λῃστάς—τοῦτον Ἑλλήσπ.—Pro φίλον, Editi Φίλιππον, varietate notanda. Cf. Bast. Comm. Pal. p. 848.

'τὴν Ἀττικὴν ἐκ τῆς θαλάττης εἶναι πάντα τὸν πόλε- 'μον· ἀντὶ δὲ τοῦ τὸν Ἑλλήσποντον φίλον ἔχειν, λα- 'βόντα τὸ Βυζάντιον, τοὺς Βυζαντίους πολεμεῖν μεθ' 'ἡμῶν πρὸς ἐκείνους ἐποίησε.' Καὶ τοῦτο δὲ εἶδος ἐπαναφορᾶς· 'καὶ μὴν[1] ὅτι πολλὰ μὲν ἀνέδωκε χρή- 'ματα Φιλιστείδης ὥστε ἔχειν Ὠρεὸν, πολλὰ Κλεί- 'ταρχος ὥστε ἔχειν Ἐρετρίαν, πολλὰ δὲ Φίλιππος 'ὥστε εἶναι ἐφ' ὑμᾶς αὐτῷ.' Καὶ τοῦτο πάλιν ἐπα- ναφορά· 'ἐδίδασκες[2] γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων· ἐτέ- 'λεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην· ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δὲ ἐκκλη- 'σίαζον.'

λ'.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δέ ἐστιν ὅτ' ἀντικείμενον τῇ ἀνα- φορᾷ, ὅταν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν τὰ κῶλα πάντα ᾖ.[3] 'Πράττεταί τι[4] τῶν μὲν ὑμῖν συμφέρειν δοκούντων; 'ἄφωνος Αἰσχίνης. Ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον οὐκ

[1] De Coron. p. 252, 16. R. Cod. καὶ μὴ—ὡραῖον—

[2] De Coron. p. 315, 7. R. —Adfert hoc exemplum quoque Alexand. ii. 3.

[3] Cod. ὅταν τί κείμενον—καλά—quæ correxi. Hermog. de Form. i. 12. p. 360. ἔτι κάλλους ποιητικὸν τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ἡ ἀντιστροφή. Ἔστι δὲ τοῦτο (Edit. τοῦ male.) ἐναντίον πῶς τῇ ἐπαναφορᾷ, κατὰ τὸ τέλος ἐχόντων τῶν κώλων τὴν αὐτὴν λέξιν. Aquila Rom. s. 35. "Antistrophe, conversio. Species hujus figuræ contraria est superiori (*nempe Epanaphoræ*), eo quod ibi ab eadem parte orationis sæpius incipitur, hic in eandem partem desinitur." Præterea pro ᾖ, velim λήγῃ, vel ᾖ λήγοντα.

[4] De Coron. p. 294, 19. R. Cod. πράττε τι—ἀφ' ὧν ὡς —Hoc exemplo utitur quoque Hermog. l. c.

'ἴδει; πάρεστιν Αἰσχίνης. Ὥσπερ τὰ ῥήγματα καὶ 'τὰ χάσματα...' Ἐνέργειαν ἅμα καὶ σχῆμα ἐργάζεται.[1]

λα'.

ΕΠΙΜΟΝΗ δέ ἐστιν ὅταν τις[2] πλείω ῥήματα ὀρθὰ ἀλλήλοις ἐπιβάλλῃ, ὡς ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος πρὸς τὸν Ἀπολλόδωρον· 'ἄγεις, ἐλαύνεις,[3] διώκεις, συκοφαντεῖς.' Δήλωσιν τὸ σχῆμα ἔχει. Καὶ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ· 'ψῆφον[4] αἰτεῖ, ὅρκον αἰτεῖ, νόμον αἰτεῖ, δημοκρατείαν αἰτεῖ.'

λβ'.

Τὸ δ' ΥΠΕΡΒΑΤΟΝ διχῶς γίνεται, κατὰ παρένθεσιν[5] ἢ κατὰ ἀναστροφήν. Καὶ κατὰ ἀναστροφὴν μὲν, οἷον· 'τὴν τοῦ διαπράξασθαι ταῦτα, ἃ μηδεὶς πώ-

[1] Forte legendum: καὶ κάλλος τὸ σχῆμα ἐργ.

[2] Caput de ἐπιμονῇ adfertur a schol. Hermogenis. Locum invenies inter *Testimonia* s. v. Editio Aldina non habet τις, quo pronomine facile carere possumus. Cf. not. ad s. 6. Alias lectionis varietates notavi ad *Testimonia*, l. c.

[3] Phormion. p. 960, 14. R.

[4] Ctesiph. p. 588, 1. R.—Cod. αἶτει.

[5] Cod. παράθεσιν. Cf. not. ad Rufum. s. 29.—Hermog. de Form. i. 12. p. 363. καὶ τὸ ὑπέρβατον δὲ, εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γένοιτο, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ. Quod Tiberius κατὰ ἀναστροφὴν dicit, Hermogenes καθ' ὑπέρθεσιν vocat, et idem uterque exemplum adfert, τὴν τοῦ διαπράξασθαι, κ. τ. λ. quod est ex Olynth. ii. p. 22, 19. R.

'ποτε ἄλλος βασιλεὺς Μακεδόνων, δόξαν, ἀντὶ τοῦ 'ζῆν καλῶς, ἠρημένος.' Ἔστι γὰρ 'τὴν δόξαν τοῦ 'διαπράξασθαι.' Κατὰ παρένθεσιν δέ· 'ἀλλ' ἐπὶ[1] 'τοῦ Δεκελικοῦ πολέμου (ἐν γὰρ, ὃ πάντες ἐμοῦ μᾶλ-'λον ἐπίστασθε, μὴ ὑπομνησθῶ) πολλῶν καὶ δεινῶν συμ-'βάντων.' Ἴσχυν δὲ ἔχει καὶ[2] κάλλος ἐργάζεται τὸ σχῆμα.

λγ'.

ΠΑΡΙΣΩΣΙΣ δὲ γίνεται μὲν καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν, οἷον· 'ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει[3] προθύμως·' καὶ κατὰ τὸ τέλος, 'ἐθέλειν ἀκούειν·' κάλλος δὲ τὸ σχῆμα ἐργάζεται, ἐάν τις αὐτῷ ἀνεπαχθῶς χρῆται. Τῶν δὲ παρισώσεων τὸ μέν τι[4] ἐστὶν ὁμοιόπτωτον, τὸ δὲ ὁμοιοτελευταῖον.[5] Καὶ ὁμοιοτελευταῖον μὲν, οἷον τὸ

[1] Androtion. p.597, 26.R.

[2] Addidi καί.

[3] Parisosis est in repetitione syllabæ προ, et Hermog. de Form. i. 12. p. 358. duo verba προσήκει προθύμως adfert, ut ostendat quid sint αἱ κατ' ἀρχὰς παρισώσεις. Hoc exemplum, ut et sequens, ἐθέλειν ἀκούειν, reperire est Olynth. 1. in ipso orationis initio.

[4] Τι deletum malim, ut et statim alterum οἷον.

[5] Hæc figura, quæ sæpius ὁμοιοτέλευτον vocatur, plurimas in nostris libris lacunas peperit, quod notarunt Zeunius ad Xenoph. Symp. 14. 48. et Bastius non semel ad Gregorium Corinthium. Libanium obiter corrigam, T. iv. p. 140. πόσα μὲν λέγει περὶ τῆς δεξαμενῆς! πόσα δὲ περὶ τῶν γυναικῶν! τίς ἦλθε; τίς ἄνευ παιδίων; τίς ἅμ' αὐτοῖς παιδίοις; Codex Parisinus 3017. plenius: τίς ἦλθε; τίς οὐκ ἦλθε; τίς ἄνευ —— Lacunas nonnullas in nonnullis scriptoribus e παρισώσει ortas supplevi ad Marinum, p. 101.

Ἰσοκράτειον, οἷον· ‘καὶ[1] τοῦ μὲν ἐπίμονον καὶ ἐπικίνδυ‘νον τὸν βίον ἐποίησε, τῆς δὲ περίβλεπτον καὶ περιμά‘χητον τὴν φύσιν κατέστησεν.’ Ἰσοσύλλαβόν ἐστι καὶ ὅμοιον τῷ τόνῳ καὶ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ· ‘καὶ[2] οὐ τὸ δυσ‘τύχημα ὀνειδίζω, τὸν δὲ τρόπον ἐξετάζω.’ Ἐν γὰρ τούτοις μόνοις[3] ὁμοία ἡ τελευτὴ γέγονεν. Ὅταν δὲ εἰς ὄνομα λήγωσιν αἱ περίοδοι ἢ τὰ κῶλα, τὰ δ' ὀνόματα ἔχει τὰς πτώσεις ὁμοίας, τότε ὁμοιόπτωτον λέγεται, οἷον τὸ Ἰσοκράτειον· ‘ἴσως[4] ὑπὸ μὲν Ἀθηναίων καὶ ‘Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης, ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλή‘νων ἐλευθερίας ἀθροιζομένης, ἐπὶ δὲ τὴν τῶν βαρβάρων ‘πονηρίαν πορευομένης.’

λδ'.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ δέ ἐστι· ‘τί δεῖ[5] πράττειν καὶ ‘ποιεῖν τὴν πόλιν;’ Ἐνέργειαν τὸ σχῆμα ἔχει ἐν τῷ πυσματικῷ[6] τιθεμένην. Συνωνυμίαν[7] ὀνομάζει τὸ

[1] Helenæ Encom. 9.—Pro τοῦτο scripsi τοῦ, et τῆς pro τήν. Scribendum et ἐπίπονον.

[2] Ctesiph. p. 469. R.—Cod. οὔτε δυστ.—Hoc exemplum et quod præcessit adferuntur ab Alexandro ii. 18. περὶ ὁμοιοτελεύτου.

[3] Forte μόνον.—Mox scripsi περίοδοι pro πάροδοι codicis.

[4] Panegyr. 50.— Scripsi ὑπὲρ pro ὑπό.

[5] Forte respicit Demosthen. Ctesiphont. p. 245, 26. R. δεῖ σκοπεῖν ὑμᾶς τί προσῆκον ἦν ἑλέσθαι πράττειν καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν.

[6] Num in interrogatione pleonasmi vis elucet omnino? Demosthenes quidem Orat. de Chersonn. p. 99, 8. R. τί ἐροῦμεν; ἢ τί φήσομεν; dixit: sed infinitus est sententiarum numerus cum pleonasmo absque interrogatione; et ipsa quæ statim adferuntur exempla interrogatione carent.

[7] De Synonymia Cf. Alex-

σχῆμα κἀκεῖνος[1] ὅταν κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ κατὰ τοῦ προκειμένου δύο λέξεις γενηθῶσι· τοῦτο δὲ πλεονασμὸν ὀνομάζει Ἀψίνης· 'τότε δὴ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον' θάτερον γὰρ τούτων εἰπεῖν ἐξήρκει. Καὶ ὁ Δημοσθένης· 'ἐφοβήθης ἄν· · · ·αν οὐδεὶς ἥψατο.'[2] Καὶ πάλιν ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς· 'καὶ γινώσκεται[3] μὲν ὑπὸ τῶν

andr. Rhet. ii. 6.' Nunc apud Quintilianum ix. 3. Spaldingius reposuit συνωνυμίαν pro κοινωνίαν, non sine probabilitate quadam. Habet tamen κοινωνίαν quo se tueatur, ipsumque Aquilam quem Spaldingius invocavit. Aquila enim s. 38.: *Synonymia, communio nominis.*

[1] Legendum puto Καικίλιος, ut supra: cf. not. ad s. 26. Mox non dubitavi λέξεις scribere pro μίξεις quod habet codex. Nec placet γενηθῶσι. Memini loci cujusdam scholiastæ Hermogenis, t. ii. p. 415. ubi μίξει in mendo cubare videtur. Dicit Hermogenes de Form. ii. p. 495. Dinarchum ἐμφαινόμενον ἔχειν πολύ τι τὸ Δημοσθενικὸν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ γοργὸν καὶ σφοδρὸν, ὥστ' ἤδη τινὲς καὶ προσπαίζοντες αὐτὸν οὐκ ἀχαρίτως κρίθινον Δημοσθένην εἰρήκασι. Ad quæ Scholiastes: κρίθινον τουτέστιν νόθον, οὐ σίτινον· οὐ γὰρ δεόντως χρῆται τῇ μίξει, κατὰ δὲ τὸ παρατυχὸν μᾶλλον· διὸ δὴ καὶ ἐπιπόλαιον μόνον ἔχει τὴν Δημοσθενικὴν ἀρετὴν καὶ οὐκ ἐφικνουμένην τοῦ βάθους. Pro μίξει forte legendum μιμήσει. Hæc confusio literarum λ et μ, qua λέξις et μίξις invicem permutantur, et de qua Bastius egit in Comm. Palæogr. p. 723. me ducit ad emendationem loci Plutarchei De Aud. Poet. p. 30. Krebs. ταῦτα γὰρ ἐκείνοις μέν ἐστιν ὑπεναντία, βελτίω δὲ ὅμως καὶ χρησιμώτερα. Adverbium ὅμως sententiam impedit, et abest ab aliquot libris cum editis tum ineditis. Mutatione facillima si legatur ὅλως, nihil jam erit salebrosi.

[2] Locum sic scriptum in codice facile restituet, qui fontem invenerit unde fuit a Tiberio haustus: equidem reperire non potui.

[3] Ad Philippi Epist. p. 153, 7. R. Locus est, vel memoriæ Tiberii lapsu, vel incuria describentis, male adfectus. Cf. Demosthenes ipse. Idem exemplum adfertur

'Κορινθίων καὶ παρ' 'Ολυνθίοις πρότερον, οὐκ ἀγνοεῖται 'ὑπὸ Θετταλῶν.' Κατὰ γὰρ τοῦ αὐτοῦ πράγματος τὰ αὐτὰ σημαινόμενα τέθειται.

λε'.

ΠΕΡΙΦΡΑΣΙΣ δ' ἔστιν ὅταν τῆς ἁπλῆς καὶ εὐθείας γινομένης ἑρμηνείας εὐτελοῦς οὔσης, μεταβαλόντες, κόσμου ἕνεκα ἢ πάθους ἢ μεγαλοπρεπείας, ἄλλοις ὀνόμασι, καὶ πλείοσι τῶν κυρίων καὶ ἀναγκαίων, τὸ πρᾶγμα ἑρμηνεύσωμεν· οἷόν ἐστι τὸ Δημοσθενικόν· 'ἠτίμωται[1] τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς τῇ Μειδίου.' Τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἦν 'ἠτίμωται ὑπὸ Μειδίου·' τὸ δὲ 'τῇ ῥύμῃ 'τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως' παρείληπται πάθους ἕνεκα καὶ ἀξιώματος. Ταῖς δὲ περιφράσησι σπανίως χρῶνται οἱ πολιτικοί· πλεονάζει δὲ ἐν αὐταῖς ὁ Θουκυδίδης[2] καὶ ὁ Πλάτων, καὶ οἱ ποιηταί·[3] οἷον παρὰ μὲν 'Ομήρῳ,

ab Alexandro ii. 6. ad συνωνυμίας illustrationem. Ceterum possent et alia plurima pleonasmi exempla ex Demosthene adduci. Πλεονάζει Æschines in Timarch. p. 44. R. ἐπειδὰν ... τοὺς νόμους γνῷ καὶ εἰδῇ. Sed Codex Coislinianus vocibus γνῷ καὶ caret, hocque adpictum habet scholium: εἰδῇ περισπωμένως ἀναγνωστέον ἀντὶ τοῦ ἐὰν γνῷ καὶ μάθῃ. Crediderim Æschinem scripsisse tantum νόμους εἰδῇ, et e scholio marginali γνῷ καὶ irrepsisse.

[1] s. 27. Spald.; p. 546, 29. R.—Quod exemplum adtulit, conferendus de Periphrasi Alexander ii. 10.

[2] Et Alexander l. c., cum Thucydidis verba protulisset, addit: πολὺ δὲ τὸ σχῆμα παρὰ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ.

[3] Alexand. l. c. ἡ δὲ περίφρασις ἴδιόν μοι δοκεῖ σχῆμα εἶναι τῆς ποιήσεως· πολλὰ γὰρ τὰ περιπεφρασμένα παρ' ἐκείνοις.

'βίη Ἡρακλείη,' ἀντὶ τοῦ 'Ἡρακλέος,'[1] καὶ, 'ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,' ἀντὶ τοῦ 'Τηλέμαχος' παρὰ δὲ Πλάτωνι,[2] 'ὦ παῖ Κλεινίου,' ἀντὶ τοῦ 'Ἀλκιβιάδη' παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ, 'καὶ[3] οἱ μὲν ὕπνον ᾑροῦντο,' ἀντὶ τοῦ 'ἐκάθευδον' παρὰ δὲ Ἡροδότῳ, 'ἐνέσκηψεν[4] ἡ θεὸς θήλειαν νόσον,' ἀντὶ τοῦ 'ἐποίησεν ἀνδρογύνους' ἢ 'κατεαγότας.'

λστ΄.

ΣΥΖΥΓΙΑ δ' ἔστιν ὅταν, δύο προθέσεις ἀντικείμεναι ἀλλήλαις, ἑκατέρᾳ τὸ προσῆκον ἐπενέγκῃ·[5] οἷον· 'ὁ δῆμος[6] ὁ τῶν Ὠρειτῶν, ἀντὶ τοῦ τούτῳ μὲν βοηθεῖν, τοὺς δ' ἀποτυμπανίσαι, τοῖς μὲν οὐκ ὠργίζετο, τὸν δ' ἐπιτήδειον ταῦτα παθεῖν ἔφασαν.' Καὶ πάλιν· 'τὸ[7] τοίνυν ψήφισμα τουτὶ, τῷ μὲν ἡγουμένῳ τῶν Κερσοβλέπτου πραγμάτων ἀσφάλειαν διδὸν, τοῖς δὲ τῶν ἑτέρων βασιλέων στρατηγοῖς φόβον καὶ δέος μή τινα αἰτίαν σχῶσι παριστὰν, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τὸν

[1] Forte Ἡρακλῆς, ob sequentia.

[2] Cod. Γλαύκωνι.—Verba quæ sequuntur sunt ex Alcib. priore, in ipso statim initio.

[3] Thucyd. ii. 75. ὥστε·· τοὺς δὲ ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. Huc forte respexit Tiberius.

[4] Herodot. i. 105.

[5] Cod. ἑκατέρα, quod mutavi. Ἰῶτα quod hic deerat, abundat in loco Photii Biblioth. s. 166. p. 157, 46. ἐν Ἔρυκι, γενομένῃ πόλει Σικελίας, συλλαμβάνεται. Lego: ἐν Ἔρυκι γενομένη, πόλει Σ. συλ.

[6] Philipp. iii. p. 126, 16. R.

[7] Aristocrat. p. 654, 21. R.—Cod. ψήφ. τούτῳ μέν.

‘ δὲ ἰσχυρὸν καθίστησιν.’ Οὐ γὰρ ἑκάτερον καθ᾽ αὑτὸ, ἀλλὰ δι᾽ ἀμφοτέρων ὅλον κεχώρηκε. Κάλλος δὲ τὸ σχῆμα ἐργάζεται.

λζʹ.

ΤΟ δὲ ᾽ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ οὕτως· ‘ καὶ τῷ μὲν[1] ‘ Εὐβαίῳ τῷ τὸν Βοιωτὸν ἀποκτείναντι πολλὴν συγ- ‘ γνώμην ἔχω· δοκοῦσι δέ μοι καὶ τῶν δικασάντων τότε ‘ πολλοί.’ ᾽Απὸ κοινοῦ ‘ συγγνώμην ἔχειν.’ Εὐειδὲς τὸ σχῆμα.[2]

λήʹ.

ΜΕΤΑΒΟΛΗ δ᾽ ἔστιν ὅταν μὴ τὰς πτώσεις μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα μεταβάλλῃ· οἷον· ‘ τίς[3] γὰρ ‘ συμμαχία, σοῦ πράξαντος, γέγονε τῇ πόλει; ποῖαι ‘ τριήρεις; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν;

[1] Midian. p. 538, 9 et 23. R. Edit. Spald. s. 21, 22. Nam locus nunc adlatus e duobus Demosthenicis conflatus est. Textus Demosthenis hominem hunc *Εὐαίωνα* vocat, ut infra s. 40.—Cod. non habebat *πολλοὶ*, quod addidi e Reiskiana, sensu omnino postulante.

[2] Cod. habet aut habere videtur: *ἔχε. νεύει δέ.* Hinc feci quod vides: cf. s. seq. extr. et s. 40.—Ceterum de Figura cf. Ernesti Lexic. Techn. in *Κοινός*.

[3] De Coron. p. 328, 27. R.—Cod. *ποῖα νεώς. οἷς ἦκον τις ἐπὶ σκευῇ* — idem exemplum adducit Alex. Rhetor. ii. c. 16. sed plenius.

'ποῖον ἱππικόν;' Καὶ τοῦτο δὲ ὁμοίως γοργὸν καὶ εὐειδὲς τὸ σχῆμα.

λθ'.

ΥΠΟΦΟΡΑ δέ[1] ἐστιν ὅταν μὴ ἑξῆς προβαίνῃ ὁ λόγος, ἀλλ' ὑποθείς τι, ἢ ὡς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἢ ὡς ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποκρίνηται[2] πρὸς αὐτὸν, ὥσπερ δύο ἀντιλεγόμενα πρόσωπα μιμούμενος· οἷον 'ἐγὼ 'τοίνυν[3] λογίζομαι τίνων ὁ Φίλιππος πρῶτον γέγονε 'κύριος μετὰ τὴν εἰρήνην; Πυλῶν καὶ τῶν ἐν Φωκεῦσι 'πραγμάτων. Τί οὖν; Πῶς τούτοις ἐχρήσατο; Ἃ 'Θηβαίοις συμφέρει, καὶ οὐχ ἃ τῇ πόλει, προείλετο 'πράττειν. Τί δήποτ' ἄν; Ὅτι πρὸς πλεονεξίαν, 'οἶμαι, καὶ τὸ πάντα ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι.' Καὶ πάλιν 'Τί[4] ποιήσομεν, ἐὰν ἐπὶ Χερρόνησον; Ἐπικρι'νοῦμεν Διοπείθην; Νὴ Δία. Καὶ τί τὰ πράγματα 'ἔσται βελτίω; Ἀλλ' ἐνθένδε βοηθήσομεν αὐτοῖς; Ἂν 'δὲ ὑπὸ τῶν πνευμάτων μὴ δυνώμεθα; Ἀλλὰ μὰ Δία 'οὐχ ἥξει. Καὶ τίς ἐγγυητής ἐστι τούτου;' Ἔχει δὲ[5] σχῆμα καὶ κάλλος καὶ ἐνέργειαν. Καὶ ὅταν εἴπῃ[6]

[1] Cf. Rufum s. 39.

[2] Cod. ἀποκρίνεται.——Et reponendum πρὸς αὐτὸ, et forte ἀντελεγχόμενα, vel ἀντιλέγοντα.

[3] Philippic. ii. p. 67. 9. R.—Cod. ὁ λογίζομαι—πρῶτος—προείλατο—ἀφ' ἑαυτῷ.

[4] Orat. de Chersones. 94, 3. R.

[5] Forte τὸ σχῆμα.

[6] Cod. εἴπῃς. Scripsi εἴπῃ, nempe Demosthenes. Cf. p. 55. n. 2. Qui sequitur locus est ex Orat. de Coron. p. 260. 5. R.—Cod. οὕτω pro εἰ

‘Ἐπέδωκα; Ἐπαινοῦμαι, οὐ, μὰ Δία, οὐκ ὧν, ὧν ἐπέ-
‘δωκα, ὑπεύθυνος. Ἦρχον; Καὶ δέδωκά γε εὐθύνας
‘ἐκείνων, οὐχ ὡς ἐπέδωκα, νὴ Δία. Ἀλλ' ἀδίκως,
‘φησὶν, ἦρξας. Εἶτα παρὼν ὅτε με εἰσήγαγον οἱ λογι-
‘σταὶ, οὐ κατηγόρεις;’

μ'.

ΑΣΥΝΔΕΤΟΝ[1] δέ ἐστιν, ᾧ πολλαχοῦ χρῆται ὁ Δημοσθένης, κατ' ὄνομα, καὶ κατὰ κῶλον, καὶ ἐν τόπῳ. Κατ' ὄνομα μέν· ‘Ἀμφίπολιν,[2] Πύδναν, Ποτίδαιαν, ‘Ἁλόνησον·’ ἐξ ὧν πλήθους ἔμφασις γίνεται. Κατὰ κῶλον δέ· ‘Ἴσασιν Εὐαίωνα[3] πολλοὶ, τὸν Λαοδάμαντος ‘ἀδελφόν·’ εὐειδὲς τὸ τοιοῦτο. Κατὰ κόμμα δέ· ‘ὅταν ‘ἐπὶ κόῤῥης, ὅταν[4] κονδύλοις, ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ‘ἐξίστησι.’ Ταῦτα δείνωσιν ἔχει καὶ ἐνέργειαν. Καὶ τοῦτο ἀσυνδέτως· ‘πολλὰ[5] ἂν εἰπεῖν ἔχοιεν Ὀλύνθιοι, ‘ἃ τότε εἰ προείδοντο, οὐκ ἂν ἀπώλοντο· πολλὰ ἂν

ὧν—κατηγορεῖς.

[1] De hac figura cf. Alex. Rh. ii. 12.; Quintil. ix. 3, 51.; Aquila Roman. s. 41. Jul. Rufinian. de Schem. Lex. s. 18.

[2] De Corona p. 248, 3. R. Idem exemplum apud Alex. Rh. l. c. Similis est locus Olynth. i. p. 11. 17. R. ἡνίκα Πύδνα, Ποτίδαια, Μεθώνη, Παγασαὶ, τἄλλα....ubi hæc ἐν τάχει καὶ ἄνευ συνδέσμου scripta esse notat Ulpianus. Cf. De Corona p. 252, 9.

[3] Midian. p. 537, 20. R.; s. 21. Spald.

[4] Midian. ibid. — Locum adponere longiorem potuisset Tiberius; nam non in his tantum quæ descripsit ἀσύνδετος est et *solutus*.

[5] Philippic. iii, p. 128, 17. R.

'Ὠρεῖται, πολλὰ Φωκεῖς.' Καὶ πάλιν, προθεὶς, 'ἀλλὰ τί[1] τοῦτο ὄφελος τῇ πόλει;' πάλιν ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἀσύνδετον· 'ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, τότε 'χρὴ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντα ἄνδρα 'ἐφεξῆς προθύμους εἶναι.' Λαμπρότητα δὲ καὶ φαντασίαν τοῦτο τὸ σχῆμα παρέχεται, ἄνευ συνδέσμων ἐλευθέρᾳ φωνῇ τοῦ λόγου προϊόντος ταῖς τῶν τόπων ἐμβολαῖς. Τῷ σχήματι κέχρηται, ἢ κατ' ὄνομα εἰς πλῆθος, ἢ κατὰ κῶλον εἰς κάλλος, ἢ κατὰ κόμμα εἰς ἐνέργειαν, ἢ κατὰ τόπους εἰς λαμπρότητα. Κἀκεῖνο ἀσύνδετον· 'ὁρῶ δὲ αὐτὸν τὸν[2] Φίλιππον, πρὸς ὃν ἡμῖν 'ὁ ἀγὼν, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν δὲ κλεῖν 'κατεαγότα, τὴν δὲ χεῖρα καὶ τὸ σκέλος πεπηρω- 'μένον.'

[1] Ibid.—Ut in adlatis verbis inveniatur τὸ ἀσύνδετον, forte legendum: χρὴ ναύτην, κυβερνήτην, πάντα ἄνδρα.—Et πάλιν semel tantum erat scribendum.

[2] De Corona p. 247, 9. R.—Ceterum nihil in hoc exemplo ἀσυνδέτου video; nam particula δὲ membra ligat. Non abs re erit Anaxandridem Athenæi l. 62. ἀσυνδέτῳ liberare, quod in ejus versus inopportune invexerunt librarii: ἐὰν λούσησθε νῦν, 'Ράφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ προσὸν νῦν νέφος Ἐπὶ τοῦ μετώπου. Quis non offendet ad παύσετε, διασκεδᾶτε? Lego: 'Ράφανόν τε πολλὴν ἐντράγητ', ἔπαυσέ τε Τὸ βάρος, διασκεδᾷ τε τὸ πρ.—Ἔπαυσε, ῥάφανος nempe.—Vel mutaverim tantum διασκεδᾶτε in διασκεδᾷ τε, nempe ῥάφανος. Quam tollo Anaxandridi figuram, dabo Gorgiæ. Sic legitur Gorgias Helen. Encom. p. 95. Reiskianæ, p. 129, A. Stephaninæ quam Reiskius non novit: αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἡδοναὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γί-

μα'.

ΤΟ δὲ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ ἄνω μὲν εἴρηται[1] τὸ τῆς διανοίας, τὸ δὲ τῆς λέξεως διχῶς γίνεται· ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. Κατὰ κῶλον μέν· ' παρὰ[2] ' τὰς τῶν χορηγῶν δαπάνας μικρὸν ἡμέρας μέρος ἡ ' χάρις τοῖς θεωμένοις ἐστὶ, παρὰ δὲ τὰς εἰς τὸν ' πόλεμον παρασκευῶν ἀφθονίας πάντα τὸν χρόνον ἡ ' σωτηρία πάσῃ τῇ πόλει.' Ἀντίκειται γὰρ τοῖς κώλοις ἡ ἑρμηνεία. Τὸ δὲ κατὰ λέξιν· ' ἐδίδασκες[3] ' γὰρ γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτε- ' λούμην· ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν· ἐξέπιπτες, ' ἐγὼ δ' ἐσύριττον.' Ἐνέργειαν δὲ καὶ κάλλος ἅμα τὸ σχῆμα ἔχει.

νονται. Codex Vatic. 88. caret voculis μὲν et δὲ, quibus sublatis locus fit ἀσύνδετος. Facile crediderim hanc elegantiam ab hoc Sophista fuisse quæsitam. Gorgiæ editionem Stephaninam nec ipse noveram, cum ad Philostr. p. 472. Gorgiam lacunosum supplebam et corruptum emendabam ad Marin. p. 71. Loca illa duo, quæ ibi correxi, inemendata quidem sunt in Aldina, et in Reiskiana qua tum utebar, sed sana omnino in Stephanina quæ nunc est ad manus.

[1] Supra s. 18.

[2] Leptin. p. 465, 5. R.; s. 22. p. 31. Wolf.—Cod. ἔτι non ἐστί.

[3] De Coron. p. 315, 7. R. — Et hoc adfert exemplum ἀντιθέσεως Alex. Rh. ii. 21. Cf. Aquil. Roman. s. 22.; Rutil. Lup. ii. 16.; Jul. Rufinian. de Schem. Lex. s. 11.—Theodorus Prodromus in Notitiis Manuscriptorum T. 8. Part. 2. p. 86. hinc videtur colorem sumsisse: διδασκάλων προσεφοίτησα τοῖς ἀρίστοις, γραμματικὴν προυτελέσθην, ῥητορείαν ἐξεμυήθην.

μβʹ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ δέ ἐστιν ὅταν ὁ λέγων ἐλλείπῃ λέξιν ἣν παρ' αὐτοῦ [1] ἔδει προσθεῖναι τῷ νοήματι· οἷον· 'θέαμα [2] δεινὸν καὶ ἐλεεινόν·' ἐλλείπει γὰρ τὸ 'ἐστί.' Κἀκεῖνο δὲ ἔλλειψις· 'πρῶτον [3] μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, τοῖς 'θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις·' ἐλλείπει γὰρ 'ταῖς 'θεαῖς.' Καὶ πάλιν· 'ὥσπερ [4] ἄν τις ἰατρὸς ἀσθε-'νοῦσι μὲν τοῖς κάμνουσιν εἰσιὼν μὴ λέγοι μηδὲ δεικνύοι 'δι' ὧν ἀποφεύξονται τὴν νόσον, ἐπειδὰν δὲ τελευτή-'σειέ τις αὐτῶν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπ' αὐτῷ φέροιτο, 'ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνῆμα διεξίοι, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν 'ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν 'λέγεις;' Καὶ πάλιν· 'εἶπον [5] τοίνυν ὡς μὲν ὑπαρ-

[1] Forte παραυτά: vel παρ' αὐτοῦ ἐδεῖ προστεθῆναι.

[2] Π. παραπρ. p. 361, 19. R.

[3] Initium Orat. de Corona.

[4] De Corona, p. 307, 28. R.

[5] De Corona, p. 286, 8. R.—Inde patet φίλων, quod nunc legitur in edito Oratoris textu, esse glossema. Non semel τῷ ὑπάρχειν sic absolute posito utitur Demosthenes. Taylorus errabat, cum in his π. παρ. verbis p. 358. 7. τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς, inserere vellet φίλον post Φίλιππον. Cf. Wyttenb. ad Sel. Hist. p. 381. Obiter glossemate Hermiam liberabo Irris. Gent. s. 7. τὸ πᾶν ἐστὶν ἀὴρ, καὶ οὗτος πυκνούμενος καὶ συνιστάμενος ὕδωρ καὶ ἀὴρ γίνεται. Hæc duo verba καὶ ἀὴρ valde torserunt interpretes, quos miror non animadvertisse delenda esse et legendum ὕδωρ γίνεται. Ad καὶ οὗτος glossator adscripserat καὶ ἀὴρ, et scholium in textum irrepsit. Simili morbo Paterculus laborare videtur ii. 7.—"Factum Opimii, quod ini-

'χόντων Θηβαίων Φιλίππῳ λίαν θορυβουμένων·' ἐλλείπει γὰρ τὸ 'φίλων καὶ συμμάχων.'

μγ'.

Τὴν δὲ ΔΙΑΤΥΠΩΣΙΝ[1] παρῆκεν Ἀψίνης, Καικίλιος δὲ ἔθηκεν ἐν τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν. Ἡ δὲ διατύπωσις ὅτε μὲν[2] ὑπομιμνήσκει τῶν γεγενημένων ἐνεργειῶν καὶ ἑκάστων ἐξαριθμουμένων τῶν μερῶν· 'ἀλλὰ μὴν[3] τὸν τῇ πόλει συσταθέντα τότε θόρυβον 'ἴστε μὲν ἅπαντες, μικρὰ δὲ ἀκούσατέ μου τὰ ἀναγ-

"micitiarum quæsita erat ultio, minor sequuta auctoritas: et visa ultio privato odio magis quam publicæ vindictæ data." Ingrata vocis *ultio* repetitio merito displicuit doctis interpretibus; sed locum non feliciter tentaverunt. Equidem, nescio an felicius, conjicio *ultio* post *visa* esse glossema, delendumque. Glossator metuebat ne quis *visa* referret ad *auctoritas*, et adposito *ultio*, errori cavebat; sed ipsa sedulitas auctori nocuit, et glossema textum invasit.

[1] De hac figura, præter Ernestium in Lex. Technol., cf. Schol. Demosth. T.2. p. 156. R. qui διατυπώσεως exemplum esse ait, θέαμα δεινὸν κ.τ.λ. in π. παρ. oratione p. 361, 19. Vide Aquil. Rom. s. 13.; Hermog. de Invent. iii. 14. p. 180.; Quintilian. ix. 2. 40. 41. ubi fere miror διατύπωσιν et ὑποτύπωσιν legi; etsi non sim nescius has figuras, ob ipsarum similitudinem, facile confundi posse, et διατύπωσιν alios vocare, quod alii vocant ὑποτύπωσιν. Cf. Schol. Pind. Pyth. i. 10. 17.; Ursin. ad Virgil. Ecl. i. 29.

[2] Forte: ὁτὲ μέν. Pro ὁτὲ δὲ, quod erat opponendum, Tiberius dedit, variata formula, καὶ πάλιν. Apud Demosthenem Philipp. iii. p. 117, 3. καὶ πάλιν, non τοῦτο δὲ, ponitur post τοῦτο μέν.— Alex. Rh. i. 24. in Διατυπώσεως definitione: ὅταν . . . τὰ ἐνεργήματα καὶ τὰ πάθη . . . διατιθώμεθα: quod vocem ἐνεργειῶν illustrat.

[3] De Corona p. 284, 18. R.

'καιότατα. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἤδη,' καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ πάλιν ἡ διατύπωσις ἐπὶ τὴν θέαν ἄγει τῶν οὐχ ἑωραμένων, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ[1] πολλὰ ἂν εὕροι τις. Τρίτος ὅρος διατυπώσεως, ὅταν τὰ μὴ γεγονότα διατυπούμενοι εἰσάγωμεν καθ' ὑπόθεσιν· οἷον· 'τί ἂν ἐγένετο, 'καὶ τί ἂν ἐπράχθη; ὡς δεινὰ καὶ φοβερά.'

μδ'.

Τὸ δὲ ΔΙΑΣΥΡΜΟΥ σχῆμα[2] παρῆκεν Ἀψίνης, Καικίλιος δὲ αὐτὸ ἐνέθηκε. Τοῦτο δέ ἐστι τὰ μεγάλα μικρὰ ποιῆσαι καὶ ἐξευτελίσαι, οἷον· 'ἀλλ' ἐν[3] τοῖν 'δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἂν εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη.' Καί· 'πάνυ γε· οὐ γὰρ[4] παρὰ τοῦτο εὐχερῆ γέγονε τὰ τῶν 'Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ 'τοῦτο διελέχθην ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ 'δευρὶ παρήνεγκα.'

με'.

Τὸ δὲ σχῆμα τῆς[5] ΕΠΑΝΟΔΟΥ ἐστὶ παρὰ τῷ Καικιλίῳ. Γίνεται δὲ αὕτη ὅταν, ὀνόματα δύο καὶ

[1] Alex. Rh. l. c. adfert ex Æschinis Ctesiphontea exemplum, γίνεσθέ μοι μικρὸν χρόνον κ.τ.λ. p. 540. R.

[2] Cf. Alex. Rh. i. 26.; Phœbamm. ii. 4. p. 128.; Aquila s. 15.; Jul. Rufinian. de Fig. Sent. s. 5.; Ernesti Lex. Technol.

[3] De Corona p. 234, 24. R.

[4] De Corona p. 305, 2. R.

[5] De Epanodo cf. Alex. Rh. ii. 7.; Phœbamm. i. 3.

ῥῆμα προθέντες, ἐπανίωμεν ἐπ' αὐτὰ καὶ ἐξηγώμεθα αὐτὰ, ὡς μήπω νοουμένου τοῦ λεχθέντος· οἷον εἴ τις λέγοι, ὅτι Νικίας καὶ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ Σικελίας τὴν στρατείαν διέφθειραν, εἶτα ἐπανιὼν ἐπ' αὐτὰ λέγοι, 'Ἀλκιβιάδης μὲν εὐτελῆ τὸν πόλεμον καταλιπὼν, 'Νικίας δὲ ἀργὸν στρατηγήσας.'[1] Χρῆται δὲ ἐπανόδῳ καὶ Θουκυδίδης ὁσάκις ἂν εἰς ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερβάτων ἐκπίπτῃ.

μστʹ.

Καὶ τὸ τῆς ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ σχῆμα ὁ Καικίλιος εἰσάγει. Λέξεως γὰρ ἀφαίρεσιν τοῦτό φησι καὶ λέγει κεῖσθαι παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ· 'φθείρατε[2] γὰρ ἄνδρες 'Ἀθηναῖοι' ἐφθαρμένοι εἰσὶ 'ἐτεταχα' ὦ πεποίηνται καὶ εἴρηνται.

p. 106. In Rutilii i. capite 6. Epanodi exempla vident viri docti. Adde Gregor. Cor. ad Hermog. Meth. c. 9. p. 905. T. 8. Orat. Gr. Reiske; Ernesti Lex. Techn.

[1] Legendum puto ἀργῶς, ut est ap. Gregor. qui idem habet exemplum, nonnihil immutatum.

[2] Codicis scripturam fideliter exhibui. Videtur Cæcilius indicare voluisse locum Thucydidis ex Oratione Mitylenæorum (iii. 13.) sic editum: νόσῳ τε γὰρ ἐφθάραται Ἀθηναῖοι, καὶ χρημάτων δαπάνῃ· νῆές τε αὐτοῖς, αἱ μὲν περὶ τὴν ὑμετέραν εἰσὶν, αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχαται. Verba ἐφθαρμένοι εἰσὶν erant a Cæcilio adposita, ut glossema formæ ἐφθάραται. Ex ultimis πεποίηνται καὶ εἴρηνται, patet Cæcilium, vel Tiberium, cum formis Ionicis et Atticis in αται contulisse formas vulgares; sed librarius locum misere corrupit et truncavit.

μζʹ.

Καὶ τὸ τῆς ΑΛΛΟΙΩΣΕΩΣ σχῆμα εἰσάγει[1] ὁ Καικίλιος, καί φησιν αὐτὴν γίνεσθαι κατ' ὄνομα, καὶ πτώσεις, καὶ ἀριθμοὺς, καὶ πρόσωπα, καὶ χρόνους. Καὶ ὀνόματα μὲν ἀλλοιοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἄῤῥενος τὸ θῆλυ ἢ τὸ οὐδέτερον παραλαμβάνοντες, ἢ τῷ ἄῤῥενι ἀντ' ἀμφοῖν χρώμενοι, κατὰ τὸ πληθυντικὸν, οἷον παρὰ μὲν Θουκυδίδῃ, 'πᾶσα γὰρ ἡ[2] Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει,' ἀντὶ 'τῶν Ἑλλήνων·' καί· 'τὸ φιλότιμον[3] ἀγήρω μόνον,' ἀντὶ τοῦ 'ἡ φιλοτιμία·' οὐδέτερον γὰρ μετείληφεν ἀντὶ τοῦ θήλεος. Παρὰ δὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἀλλοίωσις, ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις·[4]

'Ἅπασα γὰρ ποθουμένη κλεινὴ πόλις·'

καὶ παρὰ Δημοσθένει, 'ὑμεῖς[5] ὦ βουλή.' Κατὰ δὲ

[1] Cf. Alex. Rh. ii. 14. Rutilius Lupus ii. 2. de alia *allœosi* tractat. Cf. Ernesti Lexic.

[2] Thucyd. i. 6. Quod exemplum habet et Alex. l. c.

[3] Thucyd. ii. 44. et hoc apud Alexandrum.

[4] Noti sunt Eupolidis *Demi*: sed an hic versus jam fuerit ab edito autore prolatus ignoro. Locus non est integer: nam nunc ubi est ἀλλοίωσις? nisi forte legendum, ποθούμενοι.

[5] Hæc ipsa, quorum sedes me latet, oratoris verba adfert Herodianus π. Σχημ. t. 2. p. 88. Anecdot. Villois. de modo agens quo ἐν ἀριθμοῖς σχήματα κατόρθωται: lege κατορθοῦται. Gregorius Cor. Dial. Attic. s. 15. hujus figuræ exemplum allegat verba Demosthenis, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος . . . quæ sunt ex Olynth. iii. p. 37, 12. R. Ceterum vide quæ de numeri mutatione notata sunt ad Gregorium.

τὰ πρόσωπα[1] ἀλλοιώσεις, ὡς παρ' αὐτῷ· τοῖς γὰρ δικασταῖς διαλεγόμενος μετατίθησιν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν ἀντίδικον, ὡς· 'ὦ μιαρώτατε πάντων[2] κεκλεισμένης 'σοι τῆς παῤῥησίας.' Καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου[3] μετάγει ἐπὶ τοὺς δικαστὰς, λέγων, οἷον· 'τῶν ἀνδρῶν[4] 'τῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, καὶ καλῶς ποιεῖς· οὐ μέντοι 'δίκαιόν ἐστιν, ὦ Ἀθηναῖοι'... Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·[5]

[1] De mutatione personarum cf. Wolfium ad Leptin. s. 123. p. 365.

[2] Aristogit. i. p. 778, 10. R.

[3] Cod. ἀδίκου, quod mutavi, sensu jubente. Hæc verba permutata vidimus s. 13.

[4] De Coron. p. 329, 27. R.—Cod. μεμνῆσθαι.—In λέγων, οἷον· credo alterutrum abundare et esse delendum.

[5] Orest. 720. Matth.—Cod. ἄρ' ἦσθ'—Hæ Syllabæ me ducunt ad locum non omnino sanum Theodori Prodromi in Notitiis Manuscriptorum t. 8. part. 2. p. 82: Βροῦτον γὰρ, τὸν Ῥωμαῖον ἐκεῖνον, τῆς μὲν ἄλλης ἀρετῆς καὶ τῆς στρατηγίας παντάπασι τέθηπα· τῶν γε μὲν ἐπιθανατίων ἐκεινωνὶ συλλαβῶν, οὐδ' ὁπωστιοῦν ἀποδέχομαι. Ἃ γάρ φησι, Τλῆμον Ἀρετὴ, λόγος ἄρ' ἦσθα μόνος· ἐγὼ δέ σε Ὡς ἔργον ἐτίμων, σὺ δὲ ἄρ' ἐδούλευες Τύχῃ· ἀγεννῆ ταῦτα λέγων (lege λέγω cum editore doctissimo) καὶ Βρούτου ψυχῆς ἀνάξια. In versibus editor notat metro nocere vocem μόνος, et meram videri interpolationem. At, sublato hoc epitheto, metrum omnino ruit; servato, versus est iambicus, pessimus quidem, sed versus tamen. Offendit etiam editor ad γε μὲν, et pro γε proponit δὲ, sed offendo rursus ad δὲ μέν. Credo legendum γε μήν. De hac formula vide Hoogeveenii Particulas. Apud Demum Dionysii Halic. t. 5. p. 632, 1. pro τε μὴν recte nunc legitur γε μὴν, ex emendatione Sylburgiana. Ipse Theodorus p. 88. f. πρός γε μὴν τὰς νόσους: et p. 86. τέως γε μὴν οὐθὲν εἰλήχεσαν κολοβόν. Ad vocem εἰλήχεσαν adpictum sic, dubitationem editoris celeberrimi indicare videtur. Sed in hoc scriptore talis forma ferenda

‘ Φεύγεις ἀποστραφείς με· τὰ δ᾽ Ἀγαμέμνονος
‘ Φρουδα·’
εἶτα μεταστρέφει τὸν λόγον ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα·
‘ —— ἄφιλος ἦσθ᾽ ἄρ᾽, ὦ πάτερ, πράττων κακῶς.’
Τοὺς δὲ χρόνους ἀλλοιοῦσιν, ὅταν τοῖς ἐνεστῶσιν ἀντὶ τῶν παρῳχημένων χρῶνται, οἷον παρὰ Δημοσθένει· ‘ καὶ ὅτι [1] ταῦτα ἀληθῆ λέγω, τοὺς ὁρῶντας ὑμῖν ‘ μάρτυρας παρέξομαι,’ ἀντὶ τοῦ ‘ τοὺς ἑωρακότας.’ Ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, [2]
‘ Ὁρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα,’
ἀντὶ τοῦ ‘ εἶδον.’ Καὶ ὁ Θουκυδίδης· ‘ Οἱ μὲν [3] πολλοὶ ‘ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προστιθέντα τῷ ‘ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε,’ ἀντὶ τοῦ ‘ ἐπῄνεσαν.’

μη΄.

Καὶ τὴν ΠΑΡΕΜΒΟΛΗΝ [4] εἰσάγει Καικίλιος

est. Etenim tunc temporis tertia plurali plusquam perfecti Attici persona utebantur, loco perfecti, vel aoristi. Tzetzes initio commentarii in Iliadem habet ἐπικεχειρήκεσαν, πεφροντίκεσαν, πεποιήκεσαν, non alio modo posita. Manuel Palæologus in eodem Notitiarum Volumine p. 330. καὶ πρός γε μέν. Lego, καὶ πρός γε μήν. Dixit Manuel p. 332. καὶ πρός γε ἔτι δή, quod idem sonat. Vide notas ad Marinum p. 138. 101. Præterea in primo Theodori loco, pro ὁπωστοιοῦν, legendum omnino ὁπωστιοῦν.

[1] Adv. Neær. p. 1356. 11. R. — Cod. ὑμῶν. — Et hoc apud Alex. Rhet. l. c.

[2] Andromedæ fragm. novum, ut videtur—Cod. θυνάματα.

[3] Thucyd. ii. 35. — Cod. τὰ προστεθέντα.

[4] De hac figura vide

σχῆμα λέξεως, κέχρηται δὲ παραδείγματι τῷ[1] παρὰ Θουκυδίδῃ· ‘ Οἱ δὲ Κορίνθιοι προσκαθεζόμενοι (ἔστι δὲ ‘ ἰσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν.’ Καὶ ὁ Ἡρόδοτος· ‘ Κροῖσος[2] ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ ‘ Ἀλυάττεω· τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἅλυος ‘ ποταμοῦ, ὃς ῥέων ἀπὸ μεσημβρίης μεταξὺ Σύρων καὶ ‘ Παφλαγόνων ἐξίει πρὸς βορέην ἄνεμον εἰς τὸν Εὔ- ‘ ξεινον καλεόμενον πόντον.’ Ἐνταῦθα παρεμβέβληται τὰ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ Εὐριπίδης·[3]

Alex. Rh. ii. 25. Species est παρενθέσεως. Conferatur Gregor. Cor. ad Hermog. p. 916., et Ernesti Lexic. Technol. Codex habet παραβολήν: sed librarius erravit hic et s. 23. Reposui quod omnino reponendum fuit. Memini inscriptionis Græcæ ubi εμ permutatur non cum α ut hic, sed cum ει. Legitur hæc inscriptio in Goensii Observat. Miscell. c. 7. Primus autem versus sic est conceptus: Ἄνθρωπος τοῦτ' ἐστί τίς ἔμβλεπε καὶ τὸ μένον σε. Sed reponendum certissime: Ἄνθρωπος τοῦτ' ἐστί· τίς εἶ βλέπε —In ipsa lapidis delineatione quam exhibet Goensius, *ΕΙ ΒΛΕΠΕ*, non *ΕΜΒΛΕΠΕ*, perspicue legitur; sed Goensius ad quoddam sculpturæ ornamentum offendit, et a vera scriptura declinavit. Sententia eadem est ac in illa inscriptione quam descripserunt auctores *Itineris literarii duorum Monachorum D. Benedicti* T. I. p. 301.— HOSPES QVID SIM VIDES — QVID FVERIM NOSTI — FVTVRVS IPSE QVID SIS COGITA.—His jam typis descriptis, doceor inscriptionem illam græcam emendate legi inter Paralipomena Anthologiæ Jacobsianæ T. 13. p. 759.

[1] Cod. τό.—Locus est ap. Thucyd. i. 26. Pro Κορίνθιοι, ad historiæ fidem legendum Κερκυραῖοι.

[2] Herod. i. 6.—Cod. ἐξείη —Hoc exemplum παρεμβολῆς adfert Alex. l. c.

[3] Euripid. Archel. fragm. 2.—V. 6. Cod. ῴκησεν. Norunt omnes perpetuo confusa esse η et ι, ob soni similitudinem. Plutarchus Thes. c. 19. ἐπίδοξος ὢν ἅπαντας πάλιν νικήσειν ὁ Ταῦρος ἐφθονεῖτο. Co-

‘ Δαναὸς, ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ,
‘ Νείλου λιπὼν κάλλιστον εὐκταίης ὕδωρ,
‘ Ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
‘ Αἰθιόπιδος γῆς, ἡνίκ’ ἂν τακείη χιὼν,
‘ Τεθριππεύοντος ἡλίου κατ’ αἰθέρα,
‘ Ἐλθὼν κατ’ Ἄργος ᾤκισ’ Ἰνάχου πόλιν·’

οἱ γὰρ τρεῖς περὶ τοῦ ποταμοῦ στίχοι περιττοί.

rayus notat variantem lectionem, ἐν τῇ πάλῃ νικήσειν, quod equidem non variantem lectionem, sed glossam crediderim; nam, ni fallor, pro πάλιν scribendum πάλην. Philostratus Her. p. 56. ἐνίκα πάλην, ubi Codex quidam ἐνίκα πάλιν, errore simili.

ῬΟΥΦΟΥ

ΤΕΧΝΗ

ῬΗΤΟΡΙΚΗ.

῾ΡΟΥΦΟΥ

ΤΕΧΝΗ

῾ΡΗΤΟΡΙΚΗ.[1]

α'.

῾Η ῾Ρητορική ἐστιν ἐπιστήμη[2] τοῦ καλῶς καὶ πειστικῶς πάντα τὸν προκείμενον διαθέσθαι λόγον. Εἴδη τοῦ ῥητορικοῦ ἐστι τέσσαρα·[3] δικανικὸν, συμβουλευτικὸν, ἐγκωμιαστικὸν, ἱστορικόν.

[1] Gal. Ἀνωνύμου περὶ ῾Ρητορικῆς. Titulum mutavi ex Cod.

[2] " Quintilianus ii. 14. *Rhetorice est scientia bene dicendi*. Ceterum stricte loquendo, scientia non est, sed ars aut potius facultas." — GALE.

[3] " Contra veteres omnes, qui numero ternario contenti sunt. Aristoteles Rhet. 1, 3. τῆς ῥητορικῆς εἴδη τρία τὸν ἀριθμόν. Emporius rhetor [p. 313] ex Cicerone hæc ipsa, præter ἱστορικὸν, allegat." GALE. Matthæus Camariota initio Compendii Rhetoricæ: ῾Ρητορικοῦ λόγου τρία καθέστηκεν εἴδη, δικανικὸν, συμβουλευτικὸν, καὶ πανηγυρικόν: cf. ibi not. Schæfferi.

β′.

Δικανικὸν μὲν οὖν ἐστιν, ἐν ᾧ κατηγορούμενοι ἀπολογούμεθα, ἢ ἄλλως ἐν δικαστηρίῳ[1] ἀμφισβητοῦμεν.

Συμβουλευτικὸν δὲ, ἐν ᾧ προτρέπομέν τινα ἢ ἀποτρέπομεν.

Ἐγκωμιαστικὸν δὲ, ἐν ᾧ ἐγκωμιάζομέν τινα ἢ ψέγομεν.

Ἱστορικὸν δὲ, ἐν ᾧ διηγούμεθα πράξεις τινὰς μετὰ κόσμου ὡς γεγενημένας.[2]

γ′.

Μέρη δὲ τοῦ δικανικοῦ λόγου τέσσαρα· προοίμιον, διήγησις, ἀπόδειξις, ἐπίλογος.[3]

[1] "Bene addit ἢ ἄλλως ἐν δικαστηρίῳ: nam ad hanc speciem pertinent *querelæ*, et, ut Cassiodorus, *præmii petitio vel negatio.*" GALE. Cf. Cassiod. Compend. Rhet. p. 370. edit. Capper. Sed editio Rotomag. T. 2. p. 563. non *petitio* habet, sed *pensio.*

[2] "Confundit cum narratione. Narratio duplex est; pars et membrum orationis; atque ita, omnium consensu, ad dispositionem pertinet: sin autem separata spectetur, erit alterius facultatis, nempe historicæ. Non est ergo εἶδος, sed μέρος." GALE. Credo Galeum hic errare. Rufus ἱστορικὸν Rhetoricæ speciem esse credebat et certe potuit credere. De Narratione mox agit inter τοῦ δικανικοῦ partes. —Gal. γεγενομένας. Fischer. γενομένας. Cod. γεγενημένας.

[3] "Exordium et epilogus non sunt absolute necessariæ partes. Aristoteles Rhet. iii. 13. s. 4. Quod hic scriptor διήγησιν, Aristoteles vocat πρόθεσιν." GALE.—Statim addi-

ΠΕΡΙ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ.

δʹ.

Προοίμιόν ἐστι λόγος παρασκευάζων[1] τὸν ἀκροατὴν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἐπιτήδειον. Ἔργον δὲ αὐτοῦ τό τε προσεκτικοὺς τοὺς ἀκροατὰς παρασκευάζειν πρὸς τὰ ῥηθησόμενα, καὶ τὸ εὔνοιαν ἢ μῖσος ἀπεργάζεσθαι.

εʹ.

Λαμβάνεται δὲ τὰ προοίμια ἀπὸ προσώπου, ἤτοι τοῦ[2] ἰδίου, ὅταν ἑαυτοὺς συνιστῶμεν· οἷον· ‘Πρῶτον[3], ‘μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην ‘εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ‘ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι καὶ παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ ‘τὸν ἀγῶνα.’ Ἢ ἀπὸ τῶν ἀντιδίκων τὰ προοίμια

di titulum Π. ΠΡ. quo carent Gal. et Cod. Nam reliquæ *Judicialis* partes titulos præmissos ferunt, et satius visum fuit unum addere quam tres delere.

[1] “Quod in fabulis est prologus, in canticis ἀναβολὴ, in tibiis προαυλία, in odis προῳδικὰ, id in oratione est προοίμιον, non a πρὸ et οἶμος *semita*, sed πρὸ et οἴμη h. e. ᾠδή. V. Ger. Vossium. Institt. Oratt. iii. 2. 1. et Cassiodorum in Compendio Rhetoricæ.—παρασκευάζων. Vide Scholiastem Aphthonii in Prolegomenis.” GALE.

[2] Addidi τοῦ e codice.—“A persona, juxta Aristotelem, trifariam; secundum Quintilianum, quadrifariam: sed in genere judiciali, quod nunc est præ manibus, Aristoteles exordia ducit a persona rei, adversarii, auditoris, et a re ipsa; a pluribus Anonymus [Rufus] noster.” GALE.

[3] Exord. Orat. de Corona.

λαμβάνεται, ὅταν αὐτοὺς διαβάλλωμεν·[1] οἷον· ‘ Τὴν[2] ‘ μὲν ἀσέλγειαν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν ὕβριν ᾗ πρὸς ‘ ἅπαντάς ἀεὶ χρῆται Μειδίας, οὐδένα ὑμῶν οὔτε τῶν ‘ ἄλλων πολιτῶν ἀγνοεῖν οἴομαι.’

στʹ.

Ἔστι δὲ προοίμια λαβεῖν καὶ ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὅταν αὐτοὺς προσάγωμεν τῷ πράγματι· οἷον· ‘ εἰδότες[3] ‘ ὑμᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τοῖς ἀδίκως προθύμως βοηθεῖν ‘ εἰθισμένους, καὶ τοῖς εὐεργέταις μεγίστην χάριν ἀπο- ‘ διδόντας, ἥκομεν ἱκετεύσοντες μὴ περιϊδεῖν ἡμᾶς ἀπὸ ‘ Θηβαίων ἀναστάτους γεγενημένους.’

ζʹ.

Ἔστι προοίμια λαβεῖν καὶ ἀπὸ τῶν συνηγορουμένων, ὅταν, αὐτῶν ὡς ἀδυνάτων ὑπεραπολογεῖσθαι, λέγωμεν·

[1] Gal. διαβάλλομεν. Simili modo, posito ω pro ο, videor mihi restituere posse Plutarchi locum in De aud. Poet. p. 66. Krebs. καὶ τὸ “ Χαῖρε δ’ Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ” τοιοῦτον ἐπιλογισμὸν δίδωσι, μήτε πλουσίῳ τινὶ, μήτε καλῷ.. τὴν θεὸν χαίρουσαν, ἀλλὰ φρονίμῳ καὶ δικαίῳ ποιήσας. Structuræ rationem non perspicio, quæ plana erit et facilis, reponendo καὶ τῷ pro καὶ τό.

[2] Exordium Midianæ.

[3] Nescio unde petitum sit hoc exordium.—Gal. ἀδίκοις. Cod. ἀδίκως. Sed deest aliquid. Forte legendum: τοῖς ἀδικουμένοις. Scribendi compendium non intellectum pepererit ἀδίκως.

οἷον· ‘ τὴν μὲν[1] ἀπειρίαν τοῦ λέγειν καὶ ὡς ἀδυνάτως ‘ ἔχει Φορμίων, πάντες ὁρᾶτε, ὦ δικασταί.’

η΄.

Ἔτι δ' ἔστι προοίμια λαβεῖν καὶ ἀπὸ τῶν θεῶν, ὅταν τὴν αὐτῶν εὔνοιαν ἐκφαίνωμεν· οἷον· ‘ ἐπὶ πολλῶν[2] ‘ ἄν τις ἴδοι, ὦ δικασταὶ, τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ‘ τῇ πόλει φανερὰν γιγνομένην, οὐχ ἥκιστα δ' ἐν τοῖς ‘ παροῦσι πράγμασιν.’

θ΄.

Ἀπὸ δὲ πραγμάτων λαμβάνεται τὰ προοίμια, προαγγελίᾳ,[3] συγκρίσει, μερισμῷ, ἐφόδῳ, χρόνῳ, αἰτίᾳ, γνώμῃ.

ι΄.

Προαγγελια[4] μὲν οὖν ἐστι δήλωσις κεφαλαιώδης

[1] Exordium Orat. pro Phorm.—Gal. et Cod. ἀπειρίαν τούτου λέγειν: quod mutavi ex editione Demosth.

[2] Exordium Olynth. ii. Sed editiones Demosth. paulo aliter locum exhibent—Scripsi ἴδοι pro ἴδῃ, quod habent Gal. et Cod. Capperonnerius non aliter legebat.—Cod. οὐχ ἥστα.

[3] Sic Cod.—Gal. παραγγελίᾳ. Statim Codex habebit παραγγελία, sed et hic reponam προαγγελία, quod definitioni aptior esse videtur. Capperonnerius quoque legi volebat quod edidi.

[4] Gal. et Cod. παραγγελία: cf. not. 3.

περὶ ὧν λέγειν μέλλομεν· οἷον· ‘ἀλλ’ εἴπερ[1] ἄρα ‘ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι καὶ σκοπῶ, περὶ τοῦ Χεῤῥόννησον ‘ἔχειν ἡμᾶς ἀσφαλῶς καὶ μὴ παρακρουσθέντας ἀπο‘στερηθῆναι πάλιν αὐτῆς, περὶ τούτου μοι ἔστιν ἅπασα ‘ἡ σπουδή.’

ια'.

Σύγκρισις δέ ἐστι προσώπων ἢ πραγμάτων ἐξέτασις· προσώπων μὲν οὖν, οὕτως· ‘ἔδει μὲν,[2] ὦ Ἀθηναῖοι, ‘τοὺς λέγοντας ἅπαντας, μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι ‘τοὺς λόγους μηδένα, μηδὲ πρὸς χάριν, ἀλλ’ ὃ βέλ‘τιστον ἕκαστος ἡγεῖτο, τοῦτο ἀποφαίνεσθαι·’ πραγμάτων δὲ, οὕτως· ‘ἀντὶ πολλῶν, ὦ Ἀθηναῖοι’ · · Συγκρίνει γὰρ συμφέρον καὶ χρήματα.[3]

[1] Ex Exordio Orat. adv. Aristocrat.—Gal. χεῤῥόνησον: prætuli scripturam Codicis. Cf. Schol. ad Philostr. Her. p. 541. Apud Æschin. adv. Ctesiph. p.475. R. pro ʽΑλόνησον, Cod. Coislinianus 249. habet ʽΑλόννησον. Reiskius (vide not. ad Orat. de Pace s. 4. p. 72. Beck.) curavit, ut ubique πελοποννήσιοι geminato ν exararetur: cur non simili modo exaravit omnia vocabula cum νῆσος composita?

[2] Exordium Orat. de Chersonneso.—Gal. μηδένα πρὸς χ. Capperonn. proponit μηδὲ πρ. χ. Exhibui codicis lectionem.

[3] Exord. Olynth. 1. Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει. Sic vulgo distinguunt. Sed Dupinus, vir doctissimus, qui nuper Oratoris Olynthiacas fecit gallicas, commate posito post γένοιτο, non εἰ φανερὸν γένοιτο, sed τὰ μέλλον συνοίσειν a verbo ἑλέσθαι pendere notavit; quæ sententia omnino vera esse vi-

ιβ΄.

Μερισμὸς δ' εἰς μέρη τῆς δικαιολογίας περιγραφή· οἷον· 'ἐξελέγξω,[1] πρῶτον μὲν ὡς αὐτὸς ὑβρίσθην, 'ἔπειτα, ὑμεῖς ὅσα ἠδίκησθε, μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ τὸν 'ἄλλον αὐτοῦ βίον ἐξετάσω, καὶ δείξω πολλῶν θανάτων, 'οὐχ ἑνὸς, ὄντα ἄξιον.'

ιγ΄.

Ἔφοδος δ' ἐστιν εὔλογος αἰτία διηγήσεως· οἷον· 'βούλομαι[2] δ' ἕκαστα ὧν πέπονθα ἐπιδείξειν, καὶ περὶ 'τῶν πληγῶν εἰπεῖν, ἃς τὸ τελευταῖον προσέτεινέ μοι· 'οὐδὲν γάρ ἐστιν ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος 'ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται.'

detur, et commode firmari a Rufo qui συμφέρον καὶ χρήματα συγκρίνεσθαι animadvertit, non χρήματα et τὸ φανερόν. Demosthenes qui hic ἑλέσθαι τὸ μέλλον συμβήσειν scribit, paucis interjectis dicet ῥᾳδίαν τὴν τοῦ συμφέροντος αἵρεσιν γενέσθαι: et hoc Dupinianam interpretationem tuetur. Manuel Palæologus in Notitiis Manuscriptorum T. 8. p. 345. s. 10. Demosthenis verba forte respexit: πολλοῦ μὲν γὰρ, εὖ ἴσθι, πριαίμην ἄν, εἴ τίς μοι παρεῖχεν ἀμέσως σοι δύνασθαι διαλέγεσθαι. Ubi si quis et post παρεῖχεν distinguere vellet, non valde resisterem: nihil tamen mutare satius est.

[1] Midian. p. 521, 20. R.; c. 8. p. 13. Spald.—Gal. ὑμᾶς ὅσα ἠδίκησθαι. Fischerus ausus est ἠδίκησθαι mutare in ἠδίκησθε. Cod. ὑμεῖς ὅσα ἠδίκησθαι.

[2] Midian. p. 518, 23. R.—c. 5. p. 9. Spald.

ιδ΄.

Τὰ δ᾽ ἀπὸ χρόνου λαμβανόμενα προοίμιά ἐστιν εὑρεῖν πανταχοῦ, καὶ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ· ‘ ὁ μὲν[1] οὖν ‘ παρὼν καιρός’ . . . .

ιε΄.

Ἡ δ᾽ αἰτία, δι᾽ ἣν ἐπὶ τὸν ἀγῶνά τις ἀπήντηκε, σύστασιν ἔχει τοῦ πράγματος· ὡς ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας· ‘ πολλὰ[2] μὲν ἦν τὰ παρακαλοῦντα, ὦ Ἀθηναῖοι, ‘ γράψασθαι Νέαιραν τὴν γραφὴν ταυτηνί.’ Ἡ γὰρ γνώμη[3] σεμνοτέραν τὴν προκατάστασιν τοῦ λόγου ποιεῖ· ὡς ὁ Θουκυδίδης πανταχῆ.

ΠΕΡΙ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ.

ιστ΄.

Διήγησίς ἐστι τῶν ἐν τῇ ὑποθέσει πραγμάτων δήλωσις, περὶ τὸ τοῦ λέγοντος μέρος ῥέπουσα. Ἀρεταὶ δὲ διηγήσεως τρεῖς, σαφήνεια, συντομία, πιθανότης.[4]

[1] Ex Exordio Olynth. 1.

[2] Exordium Orat. Contra Neæram.

[3] Vel excidit quod Rufus de *sententia* præmiserat, vel pro γὰρ legendum δέ; et hinc incipiet paragraphus περὶ γνώμης. Capperonnerius: “ scribe a linea, ἡ δὲ γνώμη.”

[4] “ Sit brevis, dilucida, verisimilis. Sic Theo in Progymn. 4.: sic Cicero de Invent. i. 20. Sed longa, si necessaria est, longa non debet censeri.” GALE.

ιζ'.

Σαφήνεια μὲν οὖν λέγεται, ὅταν μήτε λέξεσι ξέναις χρώμεθα, μήτε διανοίαις, μήτε ὑπερβατοῖς.

ιη'.

Συντομία δὲ, ὅταν αὐτὰ μόνα τὰ ἀναγκαῖα διεξίωμεν, μήτε πόῤῥω ἀρχόμενοι, μήτε ἐπὶ μακρότατα παυόμενοι.

ιθ'.

Πιθανότης δὲ, ὅταν τὰ ἀληθῆ καὶ δυνάμενα πιστευθῆναι δηλῶμεν.

κ'.

Τρόποι δὲ τέσσαρες,[1] διήγησις, παραδιήγησις, προδιήγησις, καὶ ὑποδιήγησις.

κα'.

Διήγησις μὲν οὖν ἐστιν, ὥσπερ ἔφημεν, ἁπλῆ τῶν γεγενημένων φράσις· οἷον· ‘Ἐπεὶ[2] γὰρ οὐ καθεστηκό-

[1] "Fortunatianus [p. 81.] genera facit quinque; deinde species octo, inter quas hæ quatuor, excepta προδιηγήσει, continentur." GALE.

[2] Midian. p. 518, 27. R.—c. 6. p. 9. Spald.—Gal. et Cod. ἐπὶ pro ἐν ῇ, quod reposui ex Edit. Oratoris.—Gal. ἐθελοντής.

‘ λοὺς ἐχθροὺς ποιήσειε τῇ πόλει· ἀλλὰ καίπερ ἀθλίως ‘ καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ἡμετέρων πολεμούν- ‘ των αὐτῷ, ὅμως ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῶν λῃστῶν ‘ μυρία ἔπασχε κακά.’

ΠΕΡΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ.

κε′.

Ἀπόδειξίς ἐστι[1] τῶν ἀμφισβητουμένων ἐν τῇ ὑποθέσει πραγμάτων εἰς ὁμολογίαν ἀποκατάστασις. Ἀποδείκνυται δ' ἕκαστον πραγμάτων[2] ἐξ ἐπιχειρημάτων.

κστ′.

Ἐπιχείρημα[3] δέ ἐστιν ἐπινόημα ὃ κατασκευάζει τὸ ζητούμενον. Τῶν δ' ἐπιχειρημάτων τρόποι τέσσαρες· τὰ μὲν γὰρ λαμβάνεται ἀπὸ προσώπων, τὰ δὲ ἀπὸ πραγμάτων, τὰ δὲ ἀπὸ παραδειγμάτων, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀτέχνων.

[1] "Hanc ab effectu Aristoteles vocat πίστιν; Cicero, *orationis fidem*; Quintilianus 5. 10. *probationem*. Est argumentorum locus." GALE.

[2] Gal. et Cod. ἐκ πραγμ. Delevi ἐκ, monente etiam Capperonnerio.

[3] "Plena hujus vocis et rei cognitio ex logicis petenda est. Multa monet de ea Fabius loco jam citato. Fortunatianus [p. 87.]: *Quid est ἐπιχείρημα? executio sive approbatio propositionis aut assumtionis.* Cassiodorus in Compendio Rhetoricæ, et, post eum, Isidorus 11. Origg. c. 9. voluere vim vocis explicare." GALE.

κζ'.

Τὰ μὲν οὖν ἐκ προσώπων λαμβανόμενα θεωρεῖται ἀπὸ τούτων, ἀφ' ὧν καὶ τὰ ἐγκώμια· γένους, φύσεως, ἀγωγῆς, τύχης, ἐπιτηδευμάτων, πράξεων, διαθέσεων.[1]

κη'.

Τὰ δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀπὸ οὐσίας καὶ ἰδιότητος.[2] Οὐσία[3] δὲ, τὸ κοινῶς καὶ γενικῶς θεωρούμενον· οἷον· τί φόνος; τί ἱεροσυλία; τί μοιχεία; Οὐσία δὲ καὶ τὰ θετικά· οἷον· τί φύσει καλόν; ἡ εἰρήνη; τί φύσει φαῦλον; ὁ πόλεμος. Ἰδιότης δὲ, ὅταν τὸ ἴδιον τοῦ ὑποκειμένου πράγματος θεωρῶμεν, ἐκ μὲν τοῦ κατηγόρου, κατὰ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἐκ δὲ τοῦ φεύγοντος, κατὰ τὰς εὐλόγους αἰτίας. Συνεστᾶσι δὲ αἱ ὑποθέσεις ἐξ αἰτίου, καὶ συνέχοντος, καὶ κρινομένου. Αἴτιον μὲν οὖν, δι' ὃ ἡ κατηγορία· συνέχον δὲ, δι' ὃ ἡ ἀπολογία· τὸ δὲ κρινόμενον τοῖς δικασταῖς καταλείπεται.[4]

[1] De capitibus encomii cf. Aphthon. Progymn. p. 50. Commel.

[2] "Theodori Gadaræi hæc erat divisio. Vid. Aurelii Augustini Principia Rhetoricæ [p. 322.]" GALE. "Sed ibi agitur de statibus, non de argumentationibus." CAPPER.

[3] Scripsi hic et infra e codice οὐσία pro οὐσίας Galeanæ. In Argumento Ctesiphonteæ Æschinis tria causæ capita sunt, quorum ἓν μὲν περὶ οὐσίας. Cf. Liban. Argum. Orat. Demosth. π. παραπρ.; Quintil. ix. 1. 8. cum nota Capperonn.; Ernesti Lexic. Technol.

[4] "Resultat κρινόμενον et quasi efflorescit ex primaria

κθ'.

Τὰ δὲ ἐκ τῶν παραδειγμάτων λαμβανόμενα θεωρεῖται ἀπὸ τριῶν χρόνων. Ἢ γὰρ γεγενημένου τοῦ πράγματος μνημονεύομεν, καὶ τοῦτο καλεῖται παράδειγμα· ἢ γινομένου καὶ συμβαίνοντος, καὶ τοῦτο καλεῖται παραβολή·[1] ἢ οὔτε γεγενημένου οὔτε γινομένου, ἀλλ' ὑποτιθεμένου τοῦ ῥήτορος εἰ τὸ καὶ τὸ γένηται, τί ἂν συμβαίη, καὶ καλεῖται καθ' ὑπόθεσιν.

λ'.

Παράδειγμα μὲν γάρ ἐστι γεγενημένου πράγματος ἀπομνημόνευσις πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ ζητουμένου· οἷον·

defensoris ratione, quam αἴτιον appellant, et ex accusatoris firmamento, quod vulgo συνέχον, sive continens, vocatur. Vossius Institt. Orat. i. 6. 6. Hos terminos ex Hermagoræ Schola fluxisse colligo ex Augustini Principiis Rhetoricæ [p. 323.]. Fortunatianus [p. 54.]: *Quid est Aetion? Causativum litis, propter quod res in judicium devocatur.... Quid est Synechon? Quo continetur omnis defensio. Ex Aetio et Synechonte quid nascitur? Crinomenon. Quid est Crinomenon? Id de quo judicandum est.*" GALE. Verba Fortunatiani quæ paulo indiligentius descripserat Galeus, sinceriora adposui.

[1] "Differentiam innuit inter παράδειγμα et παραβολήν. Explicat Trypho libro περὶ τρόπων. '*Exemplum* sumitur a rebus jam factis; *Parabola* ἐξ ἀορίστων καὶ ἐνδεχομένων γενέσθαι." GALE. Cf. Tryphonem p. 52, 53. editionis quam Blomfieldus curavit, ubi inter alia: παράδειγμά ἐστι τοῦ προγεγονότος πράγματος παρένθεσις, καθ' ὁμοιότητα τῶν ὑποκειμένων: lege, παράθεσις. In Tiberii libro s. 32.

'ἐκεῖνοι [1] τοίνυν οἷς οὐκ ἐχαρίζονθ' οἱ λέγοντες, οὐδ' 'ἐφίλουν αὐτοὺς, ὥσπερ ὑμᾶς οὗτοι νῦν, πέντε μὲν καὶ 'τεσσαράκοντα ἔτη τῶν Ἑλλήνων ἦρξαν ἑκόντων, 'πλείω δὲ ἢ μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγα-'γον·' καὶ τὰ ἑξῆς.

λα'.

Παραβολὴ δέ ἐστιν ὄντος καὶ γινομένου πράγματος [2] ἀπομνημόνευσις πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ ζητουμένου· 'ὥσπερ [3] 'γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου, καὶ τῶν ἄλλων τῶν 'τοιούτων τὰ κάτωθεν ἰσχυρότερα εἶναι δεῖ, οὕτω καὶ 'τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς 'καὶ δικαίας.'

λβ'.

Τὸ δὲ καθ' ὑπόθεσιν, οὔτε γεγενημένου οὔτε γινομένου πράγματος δήλωσις, ἀλλ' ὑποτιθεμένου τοῦ ῥήτορος εἰ τὸ καὶ τὸ γένηται, τί ἂν συμβαίη· οἷον· 'φέρε, ἂν δὲ

hæ voces permutantur. Ipse Trypho ibid. Παραβολή ἐστι λόγος διὰ παραθέσεως ὁμοίου πράγματος τὸ ὑποκείμενον μετ' ἐνεργείας παριστάνων: forte, μετ' ἐναργείας. Cf. not. ad Tiber. s. 13.

[1] Olynth. i. p. 35, 3. R.

[2] "Est species ὁμοιώσεως. Sic Trypho; sic Rufinianus [s. 22. p. 213. Ruhnk. p. 34. Capper.]. Ciceroni *similitudo*, vel *collatio* dicitur." GALE.

[3] Olynth. ii. p. 21, 4. R.—Gal. non οἶμαι quod obtulit Codex.

'δὴ[1] πέμψας πρὸς ἡμᾶς Λεύκων ἐρωτᾷ τί ἔχοντες 'ἐγκαλέσαι καὶ τί μεμφόμενοι τὴν ἀτέλειαν αὐτὸν 'ἀφῃρήμεθα, τί, πρὸς θεῶν, ἐροῦμεν;'

λγ'.

Τὰ δ' ἐκ τῶν ἀτέχνων θεωρεῖται ἐκ τῶν ἐγγράφων, νόμων, συμβολαίων, διαθηκῶν. Ἄτεχνα δὲ καλεῖται[2] ἐπεὶ μηδεμίας ἐστὶ τέχνης ἀναγνῶναί τι ἔγγραφον, καὶ δι' αὐτοῦ δεῖξαι τὸ παράδειγμα.[3]

λδ'.

Ἕπεται δὲ τῷ ἐπιχειρήματι ἐνθύμημα ἢ γνώμη.

[1] Leptin. p. 468, 20. R.— c. 30. Wolf.

[2] De *inartificialibus*, vide Voss. Inst. Orat. l. 2.— Modo distinxi post ἐγγράφων. Galeus vertit "penes scriptas leges:" immo "penes *scripta*, leges." Statim τὸ ἔγγραφον.

[3] "Lego πρᾶγμα." CAPPER. Bene. Πρᾶγμα sæpe cum aliis vocibus permutatur; exempli causa, cum γράμμα (cf. notas ad Gregorium Corinthium Schæferianum, et quæ scripsi ad Eunapium. p. 421., et Vales. ad Euseb. Vit. Const. ii. 72. Plurima ibi adferuntur exempla quibus firmari possunt conjecturæ Boherelli ad Origen. in Cels. p. 367., Hasii, viri doctissimi, ad Timarion. p. 283.); cum τάγμα (Heliod. l. 3. ἱππέων δύω τοῦ τάγματος ἡγουμένων. Cod. Venet. 409. τοῦ πράγματος: male. Sic permutantur πρᾶξις et τάξις: cf. not. ad Eunap. p. 327.); cum πνεῦμα (Psell. de Dæmon. p. 18. τοῖς ἀντικειμένοις πράγμασιν, ubi Gaulminus legere jubet πνεύμασιν, quod sensus postulat.); cum τραῦμα: cf.

λε΄.

Ἐνθύμημα[1] μὲν οὖν ἐστι τὸ τοῦ προηγουμένου ἐπιχειρήματος συμπέρασμα, προσαγόμενον τῷ ζητήματι ἐν μιᾷ περιόδῳ· οἷον· ‘ὥσπερ οὖν[2] διὰ τούτων ἤρθη ‘μέγας, ἡνίκα ἕκαστοι συμφέρον αὐτὸν ἑαυτοῖς ᾤοντό ‘τι πράξειν· οὕτως ὀφείλει διὰ τῶν αὐτῶν τούτων καθαι‘ρεθῆναι πάλιν, ἐπεὶ πάνθ’ ἕνεκα ἑαυτοῦ ποιῶν ἐξελή‘λεγκται.

λστ΄.

Γνώμη δέ ἐστι[3] κοινόν τι πρᾶγμα ὅπως δέον γίνεσθαι ἀποφαινόμενον· οἷον· ‘πέρας[4] μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις ‘ἐστὶ τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν κα‘θείρξας τηρῇ· Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν

not. ad Gregor. Cor. Nondum vidi permutationem vocum πρᾶγμα et παράδειγμα: sed est tamen probabilis valde Capperonnerii conjectura.

[1] “Definit illud enthymema quod Aristoteles ἐλεγκτικὸν vocat: et Cicero ex contrariis collectam sententiam sic dici observat Topic. 13. Ulpianus ad Demosthenis verba quæ statim subjiciuntur ex Olynthiaca ii., notat esse quidem ἐνθύμημα, sed quod vocatur ἀκολουθία. Vide Demetrium s. 22.” GALE. Cod. προηγουμένου, non προκειμένου, ut est in Galeana.

[2] Olynth. ii. p. 20, 8. R.

[3] “Recte enthymemati subjungitur γνώμη: ea est affinitas ut hæc sæpe ejus pars sit. Est oratio de vita sumta, aut quid sit, aut quid esse oporteat in vita, docens. A. ad Her. iv. 17.” GALE.

[4] De Coron. p. 258, 19. R.

‘ μὲν ἅπασι τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους
‘ δ' ἐλπίδα φέρειν ὅ τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ γενναίως.’

λζ'.

Ταῦτα ἤρτηται[1] ἐκ προτάσεων καὶ ἀνθυποφορῶν.

λη'.

Πρότασις μὲν οὖν ἐστιν, ἐν μὲν κατηγορίᾳ, ἡ τοῦ ἐγκλήματος αἰτία, ἐν δὲ συμβουλῇ, ἡ[2] τῆς ἀξιώσεως δήλωσις.

λθ'.

῾Υποφορὰ δέ ἐστι, τὸ ὑποβαλεῖν ἔννοιάν τινα, εἶτα ἀπαντῆσαι. Προσέοικε δὲ ἡ μὲν[3] ὑποφορὰ τοῖς συμβουλευτικοῖς λόγοις, ἡ δὲ ἀνθυποφορὰ, ἤτοι τὸ ὑπενεγκεῖν τὸν λόγον ᾧ χρῆται ὁ ἀντίδικος, τοῖς δικανικοῖς.

[1] Gal. ἤρτεται, quod non mutavit Fisch.; mutandum monuerat Capperonn. Cod. ἤρτηται recte.

[2] Codex dedit ἡ, quo caret Galeana.

[3] “*Hypophora est intentio adversæ partis; anthypophora responsio ejus.* Fortunatianus. [p. 86. cum nota Capperonn.]” GALE. Scripsi ἡ μὲν pro ἡμῖν. Hanc lectionem, quam proposuerat Galeus, obtulit Codex. Mox Capperonnerius malit ἀνθυπενεγκεῖν. Monente Galeo, delevi ἐν post ἀντίδικος.—De figura cf. Ernesti Lexic. Technol.

μʹ.

Διείληπται δὲ ὁ δικανικὸς λόγος καὶ ὁ συμβουλευτικὸς τοῖς κατὰ διάνοιαν καὶ κατὰ λέξιν σχήμασι.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ.

μαʹ.

Ἐπίλογός ἐστιν[1] *ὁ ἐπὶ τοῖς ἀποδεδειγμένοις λόγοις λεγόμενος πρὸς αὔξησιν*[2] *ἢ ὀργὴν, ἢ περὶ τὸν δικαστὴν ἢ τὸν ἐναντίον, ἤτοι πρὸς ἀνάμνησιν,*[3] *ὅπερ ἀνακεφαλαίωσιν καλοῦμεν.*

in voce; Matth. Camariot. p. 8.; Ulpian. ad Leptin. p. 10. Ed. Wolf.

[1] "Quatuor partes orationis [Juridicialis] supra [s. 3.] constituit. Probationem ideo sequitur Epilogus. Nec plures Fortunatianus." GALE. Mox e codice scripsi λόγοις. Gale λόγος, quod mutavi.

[2] "Hæc videntur desumta fuisse ex 3. libr. Rhet. Aristotelis c.19.s.1." GALE. —Mox Galeana ἢ τοὐναντίον. Galeus volebat verba ἢ τοὐναντίον poni post ὀργήν. Equidem e conjectura scripsi τὸν ἐναντίον pro τοὐναντίον. Galeus et Capperonnerius conjecerunt, ἢ τοὐναντίον περὶ τὸν δικαστήν. Prætuli meam emendationem.—De Epilogo cf. Ernesti Lexic.

[3] "Ea est Aristotelis dictio; posteriores dixere ἀνακεφαλαίωσιν, quam Latinam Fortunatianus fecit, cujus ratio tradendæ Rhetoricæ cum ista qua utitur Anonymus [Rufus] noster, magna ex parte consentit; utrumque ex Hermagora profecisse verisimile est." GALE. Vide Ernesti Lexicon in voce Ἀνάμνησις.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. ix. Morellius, vir summe venerandus, celeberrimus Bibliothecæ Marcianæ Custos, hæc ad me de Allatiana editione scripsit: "Tiberii editionem ab Allatio nunquam vidi; adeo ut, si liber impressus quidem fuit, ab Allatio ipsomet suppressum mox fuisse putem."

P. 15. not. 3. Morellius, cujus propensam humanitatem tam sæpe sum expertus, cum certior a me factus fuisset de meo consilio Tiberium edendi, mihi benigne transmisit integram Codicis illius Veneti, qui segmenta decem priora tantum continet, collationem, quam serius acceptam, cum non potuerim aptiore loco ponere, hic describam.—P. 15. Titul. Τιβέριος π. σχημάτων ῥητορικῶν.—τί ἐστι σχῆμα—τοῦ νοῦ ἐκφέρον, ἀλλ' ἐκτροπον καὶ ἐξαλλάσσον διάνοιαν κόσμου τινὸς ἢ χρείας. P. 16. σαφέστερος τοῦ τῆς λέξεως λόγος οὗτός ἐστι. P. 17. αὐτὰ προηρήμεθα—ἐπειδὴ τὸν νοῦν πάντως. P. 18. ἐμφάσεως ἀπὸ ἀντικειμένου. P. 19. ἐξ ὀνόματος deest. Post ὅρκος, sequitur index ille Figurarum quem et in Vaticano esse monui, et nunc e Veneto describam, ne quid deesse querantur morosiores judices: ὅρκος, ἀλληγορία, ἀναστροφή, ἄλλη ἀναστροφή, ἐπανάληψις, παρανομασία, (sic,) κλίμαξ, ἀναφορὰ, ἀντιστροφή, ἐπιμονή, ὑπερβατὸν, παρίσωσις, πλεονασμὸς, περίφρασις, συζυγία, ἀπὸ κοινοῦ, μεταβολή, ὑποφορὰ, ἀσύνδετον, ἀντίθετον, ἔλλειψις, διατύπωσις, διασυρμὸς, ἐπάνοδος, ἀφαίρεσις, ἀλλοίωσις, παραβολή. Καὶ εἰρωνεία, cætera ut Vatic. P. 20. ἔτι δὲ κἀκεῖνο. Quod sequitur exemplum simile est Vaticano. Ἐπιτίμησις δὲ—βούλεται—ἀναμένειν—ἐπεὶ deest. P. 21. τῷ δοκεῖν παραλείπειν λέγει ἃ βούλεται—ἐρωτῶ—ἠδικεῖτο. P. 22. ὅταν ὡς—πλείω λέγει—ἀφῖχθαι—τί λέγω—οὐκ ἀπορῶν et reliqua

recte ut edidi, nisi quod καλαμήτη legatur pro καλαμίτη—χρὴ deest—εἶπεν. P. 23. cap. 8. δέ ἐστιν—ἐπειδή. P. 24. μηδείς μου—δυσχερὲς ἦν—συστάσεως—ἡ deest—πρωῒ ἦν—καὶ ῥήτωρ γέγονεν—δέ ἐστιν. P. 25. οὐδὲν δυσχερές—οὕτω δὲ ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ—τὶς ἡ deest—ἂν deest.

P. 19. not. 5. Lege "in quo" post "Vat."

P. 24, 3. Forte delendum καὶ ante παραιτούμενος, quod e Vaticano non sumere satius fuisset.

P. 24. Fin. post ὑπόνοιαν αὐτοῦ adde καταλήπτῃ.

P. 26, 5. Scripsi bis ἔδει e cod. Vatic. pro edito δεῖ.

P. 28. not. 2. Pro "3," lege "6."

P. 29. not. 5. Lege "Trypho."

P. 32. not. 3. Pro "3," lege "6."

P. 38. cap. 21. Forte scribendum: ἀλλὰ τὸ τοῦ ὅρκου φησὶ καὶ τοῦτο εἶναι δίκαιον.

P. 39. not. 4. Pro "3," lege "6." Not. 5, lege: "Vat. εὔθεος."

P. 40. cap. 23. Lege "E Vatic. et Veneto in indice priore (cf. not. 2, p. 19.): ἀναστροφή, ἄλλη ἀναστροφή, qua de alia anastrophe aget Tiberius, c. 25, p. 42 extr. Pro "μετάληψις" reponendum videtur "ἐπανάληψις," et "παρίσωσις" pro "ἀπίσωσις." Cf. capp. 26, et 33. Lege "ὑπερβατόν."

P. 41. not. 1. Pro "3" lege "6."

P. 44. not. 3. col. 2. Pro "στῷ λαστῷ," lege "τῷ λ."

P. 45, 1. Verba "ὦ τέκνα, τέκνα" sunt ex Euripidis Heraclidis, v. 48. Not. 3. Anonymus de Barbarismo, p. 194. ὅταν ῥῆμα ἐπὶ τέλει ἐμφαίνηται.

P. 51. not. 2. Pro "v." lege "iv." Not. 5. Lege "ὑπερβατόν."

P. 55. cap. 35. Lege "περιφράσεσι."

P. 58. not. 6. Pro "n. 2." lege "n. 3. et p. 24. n. 2."

P. 63. not. 2. "Forte" est æquo timidius, ut et supra p. 58. Not. 5. Emendatiunculæ hæ sunt certissimæ.

P. 65, 7. Lege "ὑπερβατῶν,"

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΙΒΕΡΙΩι ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ.

Εἰρωνεία, s. γ'.
Ἐπιτίμησις, δ'.
Παράλειψις, ε'.
Διαπόρησις, στ'.
Ἀποστροφὴ, ζ'.
Προδιόρθωσις, η'.
Ἐπιδιόρθωσις, θ'.
Ἀποσιώπησις, ι'.
Ἠθοποιΐα, ια'.
Προσώπου Ὑποβολὴ, ιβ'.
Πυσματικὸν, ιγ'.
Ἔμφασις, ιδ'.
Ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου, ιε'.
Παρὰ προσδοκίαν, ιστ'.
Αὐτοσχέδιον, ιζ'.
Ἀντίθετον, ιη'.
Διαλεκτικὸν, ιθ'.
Τόπου Ἐμβολὴ, κ'.
Καθόλου, κα'.
Ὅρκος, κβ'.

ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΞΕΩΣ.

Ἀλληγορία, κδ'.
Ἀναστροφὴ, κε'.
Ἐπανάληψις, κστ'.
Παρονομασία, κζ'.
Κλίμαξ, κη'.
Ἐπαναφορὰ, κθ'.
Ἀντιστροφὴ, λ'.
Ἐπιμονὴ, λα'.
Ὑπερβατὸν, λβ'.
Παρίσωσις, λγ'.
Πλεονασμὸς, λδ'.
Περίφρασις, λε'.
Συζυγία, λστ'.
Ἀπὸ κοινοῦ, λζ'.
Μεταβολὴ, λη'.
Ὑποφορὰ, λθ'.
Ἀσύνδετον, μ'.
Ἀντίθετον, μα'.
Ἔλλειψις, μβ'.
Διατύπωσις, μγ'.
Διασυρμὸς, μδ'.
Ἐπάνοδος, με'.
Ἀφαίρεσις, μστ'.
Ἀλλοίωσις, μζ'.
Παρεμβολὴ, μη'.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ῬΟΥΦΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ.

Τί ἡ Ῥητορική; s. α΄.
Τί Δικανικὸν, Συμβουλευτικὸν, Ἐγκωμιαστικὸν, Ἱστορικόν; β΄.
Τὰ Δικανικοῦ μέρη, γ΄.
Περὶ Προοιμίου, δ΄—ιε΄.
Περὶ Προαγγελίας, ι΄.
Περὶ Συγκρίσεως, ια΄.
Περὶ Μερισμοῦ, ιβ΄.
Περὶ Ἐφόδου, ιγ΄.
Περὶ Αἰτίας, ιε΄.
Περὶ Διηγήσεως: τίνες Δ. ἀρεταί; ιστ΄.—ιθ΄. κα΄.
Οἱ Διηγήσεως τρόποι, κ΄.
Περὶ Παραδιηγήσεως, κβ΄.
Περὶ Προδιηγήσεως, κγ΄.
Περὶ Ὑποδιηγήσεως, κδ΄.
Περὶ Ἀποδείξεως, κε΄.
Περὶ Ἐπιχειρημάτων: τίνες Ἐ. τρόποι; κστ΄—λγ΄.
Τί οὐσία καὶ ἰδιότης; Τί Αἴτιον; Τί Συνέχον; Τί Κρινόμενον; κη΄.
Τί Παράδειγμα καὶ Παραβολή; κθ΄—λα΄.
Τί τὸ Καθ' ὑπόθεσιν; λβ΄.
Περὶ Ἀτέχνων, λγ΄.
Περὶ Ἐνθυμήματος, λδ΄. λε΄.
Περὶ Γνώμης, λστ΄.
Περὶ Προτάσεως, λη΄.
Περὶ Ὑποφορᾶς, καὶ Ἀνθυποφορᾶς, λθ΄.
Περὶ Ἐπιλόγου, μα΄.

AUCTORES

APUD TIBERIUM LAUDATI.

Æschines, s. 11, 18, 30, 33, 43, 44
Anonymus, s. 26
Apsines, s. 34, 43, 44
Cæcilius, s. 26, 34, 43, 44, 45, 46, 47, 48
Demosthenes, *ubique*
Eupolis, s. 47
Euripides, s. 26, 47, 48
Herodotus, s. 35, 48
Homerus, s. 11, 26, 35
Isocrates, s. 33
Plato, s. 29, 35
Thucydides, s. 27, 35, 45, 46, 47, 48

APUD RUFUM LAUDANTUR

Anonymus, s. 6
Demosthenes, *passim*
Thucydides, s. 15
Xenophon, s. 22

INDICULUS RERUM ET VERBORUM.

A

α et εμ, 41, et ἐν, 51, 86
ἄδικος et ἀντίδικος, 32, 67
Ælianus, 42
Æschines, 55, 78
αι et ε, 26, et οι, 38
αἶνον et ἑνὸν, 26
Anaxandrides Athenæi, 60
Alciphro, 41
Alexander Rhetor, 44
Anonymi, 17, 18
ἀντίδικος et ἄδικος, 32, 67
Antiphanes Athenæi, 43
Apuleius, 42, 43
Aristænetus, 38
ἀστραπηβολέω, 18
ἀστραπηβόλος, 18
ἀστραπηφόρος, 18
Autor Vitæ Homericæ, 16

B

βοτάνη et βροντὴ, 36

Γ

γὰρ et δὲ, 80, et παρ, 33
γὲ et τὲ, et σὲ, 18, γὲ μὴν, 67
γοῦν et οὖν, 17
Γλαύκων et Πλάτων, 56
Gorgias, 60
γράμμα et πρᾶγμα, 88

Δ

Demosthenes, 37, 47, 60, 62, 63, 78
διά τί; 30
Dinarchus, κρίθινος Demosthenes, 54
Dionysius Halicarn. 16, 38, 67
Diotimus, 17

E

ε et αι, 26
ἔγγραφα, 88
ει et η, 17
εἰ βούλῃ, 37
εἶλεν et ἢ λ ἐν, 36
εἰλήχεσαν et similia, 67
εμ et α, 41, 69
ἐμὸν et ἑνὸν et αἶνον, 26
εν et α, 51, 86
ἐνάργεια Testimon. s. v. et ἐνέργεια, 29
ἐνέργεια et ἐνάργεια, 29
ἑνὸν, 27
ἐπίμονος et ἐπίπονος, 53
ἐπιπλήττειν et πλήττειν, 27
ἐνειδὲς σχῆμα, 57
τὸ εὐθὺ, 39
Eumathius, 18
Eupolidis Demi, 66
Euripidis Andromedæ fragm. novum, 68

H

η et ει, 17, et ε, 44, 69, et οι, 38
Heliodorus, 88
Hermias, 62
Hermogenes, 50
Herodianus, 16, 66

Θ

Theophylactus Simocatta, 31
Theodorus Prodromus, 41, 61, 67, 68
Themistius, 43

Thucydides periphrasi sæpe utitur, 55, paronomasia, 47

I

ι et η, 69, et σ, 38
Inscriptio, 69
Julianus, 37

K

Cæcilius, 44
καὶ et κε, 26
Καικίλιος et κἀκεῖνος, 44, 54
καινὸς et κοινὸς, 38
καινῶς et κἀκείνως, 20
καλὰ et κῶλα, 50
Carcinus, 44
Cassiodorus, 74
κε et καὶ, 26
κοινὸς et καινὸς, 38
Composita cum νῆσος, 78
Quintilianus, 54, 63
κρίθινος Demosthenes, 54
κῶλα et καλὰ, 50

Λ

λ et χ, 17, et μ, 54, et ν, 44
λέγω, 46
λέγων, οἷον, 67
λέξις et μίξις, 54
Libanius, 31, 46, 52
Lydus, 36
Lysias, 25

M

μ et λ, 54
Manuel Palælologus, 27, 68, 79
Marinus, 27
Maximus Planudes *Testimon.* s. 3
Maximus Tyrius, 46
μέλει et μέλλει, 46
μίξις et λέξις, 54
Michel Apostolius, 45

N

N et Λ, 44
ναστὸς, 44
νενικηκέναι et νενοηκέναι, 34
Nonnus, 38

O

οι et αι, et η, 38
ὅλος et ὄχος, 17
ὅλως et ὅμως, 54
Homœoteleuta fons lacunarum, 52
Onosander, 38
ὁπωστιοῦν, non ὁπωστειοῦν, 48
ὁτὲ μὲν—καὶ πάλιν, 63
οὐ et σὺ, 46
Ulpianus, 83
οὖν et γοῦν, 17

Π

πάλην et πάλιν, 70
πάλιν· καὶ πάλιν post ὁτὲ μὲν, τοῦτο μὲν, 63, et πάλην, 70
παρ et γὰρ, 33
παραβολὴ et παρεμβολὴ, 69
παραγγελία et προαγγελία, 77
πάράδειγμα et πρᾶγμα, 88
παράθεσις et παρένθεσις, 51, 86
παράλειψις et παράληψις, 2
παράνοια et παροινία, 22
παρεμβολὴ et παραβολὴ, 69
παρένθεσις et παράθεσις, 51, 86
πάροδος et περίοδος, 53
παροινία et παράνοια, 22
ΠασικλῆΣ et Περικλῆς, 32
Περικλῆς et Πασικλῆς, 32
περίοδος et πάροδος, 53
Plato periphrasi sæpe utitur, 55
Πλάτων et Γλαύκων, 56
Plutarchus, 16, 26, 36, 41, 43, 46, 54, 69, 76

Tib. I

πνεῦμα et πρᾶγμα, 88
Poetæ periphrasi sæpe utuntur, 55
ποδῶν et πώγων, 36
Polemo, 31
Poliager, 42
πρᾶγμα cum aliis vocibus permutatur, 88
Præpositiones omissæ, 27, 31
πρᾶξις et τάξις, 88
προαγγελία et παραγγελία, 77
προοίμιον, 75
Psellus, 37, 88
πώγων σκιᾶς, 36

Σ

σ et ι, 24, 38, 58
σαφήνεια, 30
Scholiastes Hermogenis, 54, *Testimon.* s. 3
σὺ et οὐ, 46

T

τάγμα et πρᾶγμα, 88
τάξις et πρᾶξις, 88
τὲ, 18
Timario, 44, 88
τραῦμα et πρᾶγμα, 88
Trypho, 19, 29, 86, 87
Tzetzes, 68

Υ

Velleius Paterculus, 62
Versus politici dodecasyllabi, 17
ὑπάρχειν τινὶ, 62

Φ

Figuræ definitiones, 15, discrimen inter figuram et solœcismum, 16
Φίλιππος et φίλος, 49
Philoxenus Athenæi, 18
Phœbammon, 15
Photius, 56
Fortunatianus, 91

X

χ et λ, 17

FINIS.

C -

PA 4487 .T35 B6 1815 C.1
Tiberius rhetor De figuris, al
Stanford University Libraries
3 6105 039 122 192

PA
4487
.T35
.B6
1815

	DATE DUE		

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
STANFORD, CALIFORNIA
94305